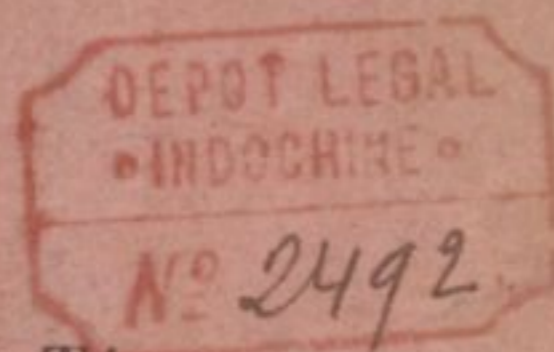
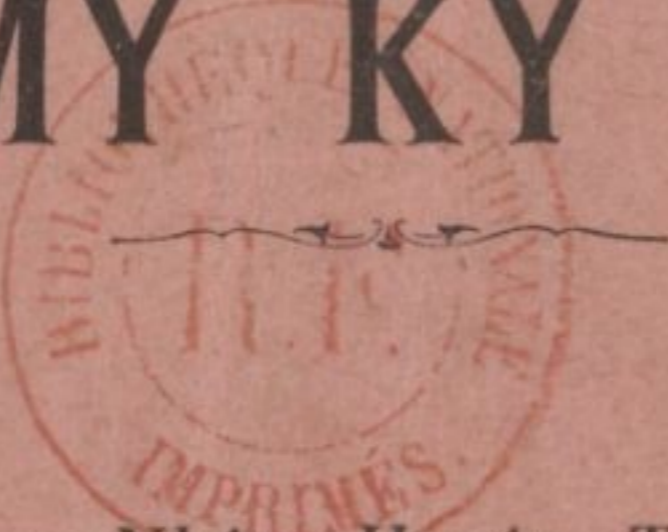

80
INDO-CHINOIS

384

九美奇緣

CỦ'U MỸ KỶ DUYÊN

Hưng-Nhân Huyện Trợ-Tả

PHẠM - QUANG - SÁN

DỊCH - THUẬT

Có trình giữ bản quyền

HANOI
NGHIÊM-HÀM ẤN QUÁN
58, Phố Hàng Bông, 58

1924

In lần thứ nhất

Giá bán 0\$25

Nom d'auteur... Lán (Pham-Luang)

Titre de l'ouvrage: *Chú mĩ kũ dũyên*

(Trad. du roman chinois: Un homme
qui épouse 9 belles femmes)

CŨU MỸ KỶ DUYÊN

8° Ind. Chin.

384

TRƯỜNG MỸ KỸ DUYÊN

T Ự A

Văn-tự cảm nhân, không gì mạnh bằng tiểu-thuyết. Người ta ở đời, mỗi thất tình chan-chứa trong lòng, miệng không thể nói ra được, bút không thể tả ra được; nhất-dán có chỗ kích-phát thời chuyển-động rất mau; tiểu-thuyết tức là cái máy kích-phát trong lòng người ta đó; nó đã có tài kích-thích, làm cho não-cân ta cảm-giác rất linh-tiếp, cho nên xem đến chuyện Đại-Thánh, Phong-Thần, thời tóc gáy tự-nhiên dựng ngược; xem đến chuyện Phật-Bà, Thị-Kinh, thời nước mắt tự-nhiên chứa-chan; nó lại có cái tài tâm-nhuận làm cho ái-tình ta, thấm-thía mãi về sau; cho nên đọc hết bộ Tây-Sương-Ký mà trong óc vẫn còn mơ màng, đọc hết bộ Phấn-Trang-Lâu mà tấm lòng vẫn còn tơ-tưởng, mới biết rằng tiểu-thuyết có thể cảm-phát lương-tâm cho người ta, mà cũng có thể bại-hoại tâm-thuật của người ta. Tiểu-thuyết can-hệ như vậy, thời những nhà chức-thuật cũng nên lựa mà phiên-dịch để giúp một phần công-ích cho xã-hội.

Nhân khi thông-thả, xem chuyện Cửu-Mỹ-Kỳ-Duyên, mới thoát nghe vẫn tưởng là hoa-nguyệt tình-sử, đến khi xem hết một lượt thời đều thuộc về luân-lý cương-thường, nào là anh-hùng, liệt-nữ, tài-tử, giai-nhân, nghĩa-phu, tiết-phụ, cho đến người dâm

nịnh bất lương, tởng-tợng như hiện hình ngay trước mắt khiến cho ta chia vui, chia buồn, chia cười, chia khóc với cô-nhân; khi thời tim ruột cảm gan, khi thời nức lòng hởi dạ, cảm-tình không thể ngăn át được. Kia như Hồ Công-tử, am-danh ần-tinh, lưu-lạc giang-hồ, thế mà đi đến đâu cũng gặp kỳ duyên đến đấy, thực là có số đào hoa; vả lại giai anh-hùng gái thuyên-quyên, cân tài sắc cũng vira đôi phải lứa. Sau chín vị mỹ-nhân, cảnh-ngộ mỗi người một khác, mà dạ sắt lòng son, gương trong ngọc chuốt, cũng đủ làm gương cho bọn quần-thoa. Than ôi! Hồng-nhan đa truân, anh-hùng lạc nạn, con tạo vẫn thường hay chêu người; nhưng dan-truân rồi cũng có khi gặp-gỡ, hoạn-nạn rồi cũng có lúc vể-vang, ấy là cái lẽ xoay vần của Tạo-hóa.

Nay đương buổi học-giới cải-lương; chữ quốc-ngữ học tập rất tiện, sách quốc-ngữ phiên-dịch rất nhiều; nhưng xét kỹ mà xem thời phần nhiều thuộc về hoa-nguyệt, phong-tịnh mà luân-lý hầy còn khuyết-điểm, vậy đem chuyện Cửu-Mỹ dịch ra quốc-ngữ, ước làm 13 hồi, mỗi hồi mỗi khác, càng đọc càng vui, cũng muốn cho bạn cân-quắc nữ-lưu, bắt chước mà noi theo tới mục-dịch; chứ không những mua vui đôi ba khi nhàn-hạ mà thôi đâu.

Nay tựa,

Phạm-Quang-Sán

CỬU MỸ KỶ DUYÊN

HỘI THỨ NHẤT

*Thái Phu-nhân mộng triệu bất thường,
Hồ Công-tử đi chơi gậy vạ.*

Đời vua Thánh-Hòa nhà Minh, có một vị lão-thần tên là Hồ-Chấn-Nhạc, người huyện Hoa-Âm tỉnh Thiểm-Tây, có công chinh nam, được phong làm Hộ-Quốc-Công; Phu-nhân là Lý-Thị, sinh được năm vị Công-tử :

- 1° Hồ-Tất-Thái, làm Chinh-diện đại-tướng-quân.
- 2° Hồ-Tất-Hoa, làm Đô-sát-viện ngự-sử.
- 3° Hồ-Tất-Hảng, làm Đề-đốc trấn-thủ biên-quan.
- 4° Hồ-Tất-Hanh được chiếu làm Phò-mã, cùng Công-chúa kết thân, còn người thứ năm là Hồ-Tất-Tùng mới 18 tuổi, my thanh mục tú, tướng-mạo khôi-ngô, vẫn ở nhà học tập và phụng mẫu-thân.

Năm ấy Lý Phu-nhân bảy mươi tuổi, các vị Công-tử đưa các phu-nhân về quê hương, trước là chúc thọ mẫu-thân, sau là làm lễ tiên-tổ. Phò-mã và Công-chúa cùng tâu với Thánh-Thượng xin cho cả Hoàng-ngoại-tôn về Hoa-Âm chúc thọ. Thiên-Tử chuẩn tấu, cho cung-nga thái-giám sắm kiệu đưa về.

Hồ-Tất-Tùng dọn-đẹp cửa nhà, sắm-sanh lễ-vật, dải bàn đặt ghế, cheo đèn kết hoa, chừa bao lâu, Phò-mã cùng Công-chúa và các vị Phu-nhân đến nơi, con cháu đề-huề, họ-hàng đông-đủ, Thái-quân lấy làm vui mừng lắm. Các quan ở gần đó đều đem lễ đến chúc mừng; ngoài cửa sơn-sao, cờ tàn rợp đất; trong nhà rộn-riêng, nhã-nhạc vang giời, thực là một tiệc rất vui-vẻ. Chúc thọ xong rồi, đem nhau đến từ-đường làm lễ tế Tồ, chỉ có một mình Thái-quân ở nhà.

Thái-quân đương ngồi trên giường, bỗng chốc ngã lăn xuống đất, mê-man bất tỉnh nhân-sự. Gia-đồng vội-vàng chạy đến từ-đường báo tin. Cả nhà thất kinh hốt-hơ hốt-hải chạy về, thấy Thái-quân hai mắt nhắm nghiền lại, mặt sạm như đồ chàm. Phò-mã ôm lấy Thái-quân gọi luôn mấy tiếng: « Mâu-thân lai-tĩnh! Mâu-thân lai-tĩnh. » Cả nhà súm lại khóc ầm lên, được một lúc, Thái-quân dần-dần tỉnh lại, mở bừng mắt ra, thở dài một tiếng, dờm-dờm nước mắt nói rằng:

« Quái lạ thay! Ta mộng thấy linh-hồn Tiên-Tồ, tay cầm cây thông; khi bước ra ngậm hồng-huyết phun đầy cửa, chắc hẳn là triệu bất tường. »

Phò-mã nói: « Mộng-ảo vô bằng, xin mâu-thân chớ ngại. »

Ngờ đâu tay cầm cây thông tức là Hồ-Tất-Tùng, hồng-huyết phun đầy cửa tức là bị chu-diệt cả

nhà. Số là Hồ-Tất-Tùng gây vạ làm cho cả nhà bị tội chu-di, về sau quả-nhiên ứng-nghiệm. Thái-quân từ khi tỉnh dậy, điều-dưỡng mấy ngày, lại được mạnh khỏe như thường.

Một hôm, gia-bộc là Hồ-Phúc ngồi trong phòng riêng uống rượu, Tất-Tùng thấy vậy, bảo Hồ-Phúc rót rượu uống chơi. Hai người chén thù chén tạc, chuyện trò lân-la, Công-tử nói :

« Lâu nay ta ở nhà phụng sự mẫu-thân, không ra khỏi cửa, nay nhân cả nhà đông đủ, ta muốn đi chơi cho giải trí, nhà người nghĩ thế nào ? »

Hồ-Phúc nói : « Tôi nghe Hàng-Châu có cảnh Tây-Hồ thực là danh thắng thứ nhất, âu là thầy-trò ta cùng đi ngoạn cảnh một phen. »

Công-tử mừng lắm, vào xin phép đi chơi, Thái-quân không bằng lòng cho đi, thầy-trò bàn nhau cứ lẳng-lặng đi trốn. Đêm hôm ấy Tất-Tùng vào phòng lấy trộm vàng bạc gói vào một gói, cùng Hồ-Phúc lên ra cửa sau, mới ra đến cửa thành đã sinh sự đánh chết người.

Nguyên cửa thành có hai tên lính canh cửa : 1. là Thôi-Đại, 2. là Từ-Vinh. Hồ-Phúc gọi mở cửa, hai người sực thức dậy quát rằng :

« Đêm khuya tối tăm, ai đi đâu mà gọi cửa như vậy. »

Hồ-Phúc nói :

« Hồ Công-tử về kinh có việc, chúng bay mở cửa cho mau. »

Từ-Vinh toan ra mở cửa, Thôi-Đại cản lại mà rằng :

« Chẳng biết Công-tử, Công-tôn là ai cả, đưa cho ta hai lạng bạc, ta mở cửa cho ra. »

Công-tử nổi giận, nắm lấy Thôi-Đại dìm xuống đất đánh luôn mấy cẳng tay. Từ-Vinh thấy vậy, vội-vàng ra mở cửa. Thầy-trò Công-tử theo ra ngoài thành, kéo thẳng lên đường. Từ-Vinh ngoảnh lại thấy Thôi-Đại đã chết rồi, vội-vàng chạy về nhà Thôi-Đại báo tin.

Mẹ Thôi-Đại hóa chồng từ năm hai mươi ba tuổi, chỉ được có một mình Thôi-Đại, thủ tiết nuôi con, mong cho trưởng thành để cậy nhờ về mai sau. Đêm hôm ấy chợt thấy Từ-Vinh báo tin, hoảng-hốt chạy ra cửa thành, ôm lấy Thôi-Đại mà khóc rằng :

« Hải-nhi ơi ! Con có một mẹ, mẹ có một con, nay con bị Công-tử đánh chết, mẹ biết trông cậy vào đâu ! Giời cao, đất dày, thăm-thiết chưa ! Thôi thời mẹ chết theo con cho rảnh. »

Nói đoạn toan tự-tử mà chết. Từ-Vinh tìm lời khuyên giải. Sáng hôm sau đem việc ấy vào huyện trình quan, quan Huyện Hoa-Âm là Hứa-công tức khắc thân-hành khám-nghiệm ; khám xong lên

HỎI THỨ NHẤT

kiệu thẳng vào Hồ-phủ, đem việc Công-tử đánh chết Thôi-Đại kể hết một lượt, cả nhà sợ hãi thất kinh. Phò-mã nói :

« Xin đại-nhân cho đòi Thôi lão-mẫu để tiểu-đệ liệu cách điều đình ».

Hứa-công liền sai người đi đòi Thôi lão-mẫu vào Hồ-phủ yết-kiến. Phò-mã nói :

« Em ta đã nhờ đánh chết con nhà bà, nó đã chết rồi không thể sống lại được, vậy thời bà ở trong phủ với ta, lúc sống thời ta phụng-dưỡng, khi chết thời ta tống-táng, và lập đền tiết-hiếu phụng sự trăm năm, đừng sinh sự làm chi nữa. »

Thôi lão-mẫu xin vâng nhờ. Phò-mã bèn sai gia-tướng sắm sửa quan-quách, khâm-liệm, làm lễ hậu tang cho Thôi-Đại, điều-đình đầu đầy, Hứa-Công từ biệt ra về.

HỎI THỨ HAI

Gặp anh-hùng Tất-Tùng kết nghĩa.

Tham nữ-sắc Phạm-Phượng vong thân.

Từ khi Công-tử ra khỏi cửa thành, thầy-trò chạy suốt một đêm. Sáng hôm sau đến Trương-Gia-Trấn, Công-tử đau chân không đi được. Thầy-trò rủ nhau vào tửu-lâu uống rượu, rồi sẽ thuê thuyền đi Hàng-Châu. Vừa bước lên lầu đã thấy hai người đang uống rượu, trông ra giáng hòa-nhã, anh-hùng; hai người ấy thấy Công-tử có vẻ phong-lưu anh-tuấn, liền đứng dậy chào vái, rồi hỏi họ tên. Công-tử nói :

« Tiểu-sinh họ Hồ, tên Tất-Tùng, đứng hàng thứ năm, phụ-thân là đương-triều Hộ-Quốc-Công. »

Hai người nghe nói, bèn thi lễ mà tạ rằng :

« Chúng tôi có con mắt không có con người, Công-tử tha lỗi. »

Công-tử lại hỏi :

« Hai người ở đâu ? Tên họ là gì ? »

Một người nói :

« Anh em tôi ở Lão-Hồ-Sơn. Tôi là Triệu-Mậu-Hùng biệt-hiệu là Ba-Sơn-Hồ, còn anh tôi đây là Lý-Đức-Bảo biệt-hiệu là Thủy-Đồ-Long, nhân đi Sơn-

Đông thăm bạn, ngẫu-nhiên qua đây, lại được thừa nhan Công-tử, hân-hạnh biết là chừng nào ! Nay muốn cùng Công-tử kết nghĩa làm anh em, không biết ý Công-tử thế nào ? »

Tất-Tùng mừng lắm, sai Hồ-Phúc đặt án đốt hương, cùng hai vị anh-hùng kết bái, ba người uống rượu đàm-tâm, ý hợp tâm đầu mười phần tương đắc. Tiệc rượu tan rồi, hai người cáo-biệt giở ra, Tất-Tùng sai Hồ-Phúc thuê thuyền đi Hàng-Châu, thuyền vừa ra khỏi Trương-Gia-Loan, lại xảy ra một sự rất kịch-liệt.

Khi ấy có một người tên là Phạm-Phượng, phụ thân là Phạm-Bảo làm Tri-phủ Phương-Tường, mẫu-cửu là Nghiêm-Binh-Trực hiện đương-triều Thủ-tướng. Binh-Trực chính là đầu đảng gian-thần, trên dối vua, dưới hại dân, làm lắm việc lộng quyền phi pháp. Phạm Công-tử cậy thế môn-đình, hoang dâm tửu sắc, hề thấy con gái thời mắt chấp-cha chấp-chơi, như mèo thấy mỡ, ai lời cũng không ra. Nhân khi thuê thuyền đi Phương-Tường, đến Trương-Gia-Loan, nhác thấy một người con gái và một người con trai đi trên bờ sông, liền sai thủy-thủ cầm thuyền lại, bắt người con gái đem xuống thuyền. Nguyên người con gái ấy là Vương-Thời, mới kết duyên với Cảnh-Quy, hai vợ chồng đem nhau về làm lễ lại-mặt, đi đến ngang đường thì Vương-thị bị bắt, Cảnh-Quy kêu rằng :

« Vợ tôi là con nhà lương-thiện, việc gì mà sai người đến bắt ? »

Phạm Công-tử quát rằng :

« Chúng bay nhân-tình với nhau, dám giả-thác làm vợ chồng, cứ đem nó xuống thuyền cho ta hỏi. »

Thủy-thủ bắt Vương-thị xuống thuyền. Vừa toan nhổ sào chở đi, Cảnh-Quy kêu rầm lên, hoảng-hốt chạy đăm nhào xuống sông, thủy-thủ xuống cứu thời đã chìm-lìm mất rồi. Vương-thị thấy vậy như dao cắt ruột, cũng toan đăm đầu xuống sông, nhưng bị Công-tử nắm chặt không sao thoát được.

Hay đầu thuyền Hồ Công-tử vừa đi tới nơi, bắt thủy-thủ cố bơi cho kịp, hỏi rằng :

« Thuyền nào kia? Có người nhảy xuống sông mà sao không cứu ? »

Vương-thị nghe có tiếng người, liền kêu to lên rằng :

« Thuyền ai cứu tôi với ! »

Tất-Tùng thấy người hô cứu, vội-vàng chạy ra xem, thấy Phạm Công-tử đương lôi kéo người con gái. Tức khắc nhảy thót ngay sang thuyền quát rằng :

« Ban ngày dám sự cưỡng-dan, tội người đáng chết. »

Vương-thị khóc rằng :

« Phu-quân tôi đã bức tử xuống sông rồi, lại bắt tôi toan những sự ức-hiếp. »

Hồ Công-tử nghe nói, vừa toan ra cứu Vương-thị, Phạm-Phượng thét gia-dinh ra đánh, Tất-Tùng đập luôn năm sáu đũa xuống sông. Vương-thị dằng ra được, khóc mà kêu to lên rằng :

« Vợ chồng ta cùng đi với nhau, nay phu-quân đã tuyệt-mệnh rồi, thiếp còn sống làm chi nữa. »

Nói đoạn liền đâm đầu xuống sông tự vẫn. Tất-Tùng sai thủy-thủ xuống cứu, chẳng thấy tăm hơi đâu cả, nổi giận lôi-dinh, nắm lấy Phạm-Phượng thét rằng :

« Quân gian-lặc này, nhà ngươi làm bức-tử hai mạng người, vậy phải xuống sông tìm cho ta. »

Nói đoạn, quăng Phạm-Phượng xuống sông đánh tòm một cái. Gia-dinh thấy vậy, tưởng là Đại-vương ở sơn-trại nào, sợ run như cây-sậy, lay mà khóc rằng :

« Xin Đại-vương tha tình-mệnh cho chúng tôi. »

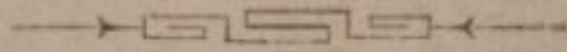
Hồ Công-tử nói :

« Không phải là tội chúng bay, ta cũng sinh-phúc cho chúng bay. »

Nói đoạn, lại nhảy về thuyền mình, nhờ sào chở đi, thuận buồm xuôi gió, thẳng tới Hàng-Châu tìm chỗ yên nghỉ.

Bọn gia-đình được thoát thân rồi, chở thuyền đi nhanh như tên bay, về báo tin cho quan phủ Phương-Tường. Vợ chồng Phạm-Bảo nghe tin như vậy, chết ngất người đi, rồi mới tỉnh lại, sai người đi thám-thính xem ai là thủ-phạm, sau biết đích là Hồ-Tất-Tùng; nhưng ngất vì giòng-dõi công-thần, không thể sao được, ngầm gửi thư về kinh cho Nghiêm-Bình-Trực, nhờ tìm cách làm hại Hồ Quốc-công để báo thù cho Công-tử.

Việc vợ chồng Cảnh-Quy bị bức-tử, sau có người đưa tin về nhà. Hai nhà nghe tin vội-vàng đem nhau ra bờ sông, chỉ thấy nước chảy cuồn-cuộn mà không thấy vợ chồng Cảnh-Quy đâu. Hai cha mẹ vật mình lăn khóc, bà con họ hàng ai nấy điều giở nước mắt. Hai nhà thiết án làm lễ chiêu hồn, gạt nước mắt mà trở về.

HỘI THỨ BA

*Gặp Mỹ-Vân định ước lương-duyên,
Giết Sĩ-Hùng gây nên đại-họa.*

Nguyên Hồ-Tất-Tùng là Tây-Đầu lâm phạm; Địch-Mỹ-Vân là Ma-Cô giảng thể. Hai người có túc thể lương-duyên với nhau; khi Địch Tiểu-thư mới sinh, có đám mây năm sắc bay vào trong phòng, cho nên đặt tên là Mỹ-Vân. Cha mẹ mất sớm, ở với anh chị, gặp người chị dâu ác-nghiệt, ngày đêm chỉ sui chồng đem em đi bán, người anh nghe vợ sui-siễm, đem Tiểu-thư sang Hàng-Châu, bán lấy hai trăm lạng bạc. Mụ dầu ở Bát-Tiên-viện thấy Tiểu-thư mới mười bảy tuổi, nhan sắc tuyệt trần, bèn bỏ tiền ra mua để kiếm lợi. Khi mua được rồi, bảo Tiểu-thư rằng :

« Mẹ đã mua con về đây, thời con phải đón người cửa trước, rước người cửa sau, cốt làm sao cho khách phải say mê, không dứt tình ra được ».

Tiểu-thư nói :

« Xưa nay tôi không quen việc ấy ».

Mụ dầu dô-dành thế nào, cũng nhất định không ra tiếp khách. Mụ dầu nổi giận cứ năm ngày khảo đả một lần, Tiểu-thư than rằng : « Minh là con nhà lương-gia, không may cha mẹ sớm mất, vẫn tưởng rằng lá thắm dề thơ, tơ hồng kết chỉ, không uổng

tài sắc một đời, ngờ đâu con Tào chêu người, thân bề liễu phải đầy-đọa trong vòng hoa-nguyệt.»

Than rồi lại khóc, khóc rồi lại than, nông-nôi ấy kể sao cho xiết.

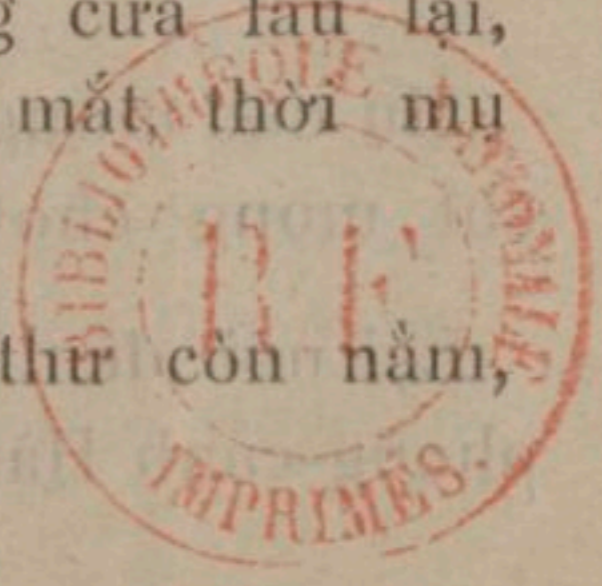
Một hôm, Tiểu-thư tinh đốt ngón tay biết rằng mai lại đến kỳ khảo-đả, tối hôm ấy ngồi một mình trên lầu, rên-rĩ khóc thầm, nghĩ bụng rằng: « Người ta ở đời, càng tài sắc bao nhiêu, lại càng gian-truân bấy nhiêu, cho nên Chiêu-Quân xuất tái, Hạnh-Nguyên cống Hồ, gương bạc-mạnh sờ-sờ trước mắt, nay ta gặp cơn nguy-hiểm, âu là ta tự-tận cho qua đời.» Nghĩ xa nghĩ gần, muôn sầu nghìn thảm, chợt nghe tiếng chống canh hai, vội-vàng tìm một cái khăn lụa, treo lên sà-nhà, sắp-sửa tự-ải, lại hồi tưởng rằng: « Ô hay! Dễ thường ta tuyệt mạnh thực hay sao, ta còn ít tuổi, có sao đến nông-nôi như vậy, người chết không thể sống lại được nữa, âu là ta hãy dẫn-dẫn ít lâu, họa may lão-bà mở cửa từ-bi, đem ta bán cho ai, một vợ một chồng, thời dầu ăn mày ta cũng cam phận.» Ngần-ngừ một hồi lâu, lại nghĩ rằng: « Lão-bà cay nghiệt, không kém gì mẹ Tú-Bà khi xưa, chắc ngày mai lại lên lầu khảo-đả, ta chịu sao cho nổi! Ta như chim trong lồng, cá trong chậu, không có đường nào thoát thân, thà rằng chết quách cho rảnh.» Bụng nghĩ như vậy, chợt nghe trống điểm canh ba, vội-vàng lấy khăn tự-ải, nhưng số còn nặng nợ má đào, tuy rằng muốn thác giới nào đã cho, hay đâu lại có Quan-Âm cứu mệnh.

Bấy giờ Bồ-Tát Quan-âm tới Bàn-Đào hội, bắm đốt ngón tay biết rằng Ma-Cô mắc nạn, bèn hóa thân vào trong lều, cỡi khăn lụa cho Tiểu-thư mà bảo rằng :

« Nương-tử ơi ! Tuy rằng nương-tử ngày nay mắc nạn, nhưng ngày sau được làm Nhất-phẩm-phu-nhân. Nương-tử cùng Hồ-Tất-Tùng có nhân-duyên túc-thế, nay mai sẽ gặp nhau, không nên liêu mình như vậy. Ta đây ở Nam-Hải cùng nương-tử có duyên thầy-trò, vậy đến cứu mình cho nương-tử. »

Nói đoạn, lại hóa thân biến mất, Tiểu-thư dần dần tỉnh dậy, nghe tiếng người nói rõ-ràng, mở mắt ra thời chẳng thấy ai cả, mơ-hồ như thể giấc chiêm-bao ; chợt nghe chông diêm canh tư, Tiểu-thư thở dài một tiếng, rồi ngồi nhồm dậy, nghĩ ngấm rằng : « Vừa thấy có một vị cứu-tinh nói rằng ở Nam-Hải, chắc là Phật Bồ-Tát cứu ta ; nhưng bảo rằng, ta được làm Nhất-phẩm-phu-nhân, và có duyên với Hồ Công-tử, không biết về sau có ứng-nghiệm hay không. » Nửa tin nửa ngờ, như mơ như tỉnh, lệ sa giọt ngọc, ruột rối tơ tâm, chợt nghe chông diêm canh năm, bèn cỡi khăn lụa ra, đóng cửa lều lại, lên giường nằm nghỉ, vừa mới chợp mắt, thời mù dầu đã lên lều hành hạ rồi.

Mù dầu bước lên lều, thấy Tiểu-thư còn nằm, mới quát rằng :

« Mặt giờ lên cao ba trượng, mà còn chưa dậy hay sao ? Nếu hôm nay không chịu ra tiếp khách, thời tinh minh không toàn ».

Tiểu-thư khóc rằng :

« Lão-bà mở lòng nhân-đức, đem thiếp tôi bán cho người nào, một vợ một chồng, thời tôi cảm ơn vạn bội ».

Mụ dầu nổi giận, lại đem Tiểu-thư ra khảo-đả ; thịt nát xương tan, máu chảy đầm-đìa. Tiểu-thư bị đánh, chết đi sống lại mấy lần, như lửa đốt gan, như dao cắt ruột, lại nghĩ rằng : « Tưởng là Phật cứu ta, ngờ đâu hóa ra làm hại ta, thà dề vạ cho ta tự-ải đèm qua cho rảnh. » Chị em đồng bạn thấy vậy, đều lên lầu khuyên giải mụ-dầu, và dõ-dành Tiểu-thư. Tiểu-thư tình-nguyện chỉ tiếp một người khách, mà người nào chưa kết duyên với ai thời mới bằng lòng, mụ-dầu quát rằng :

« Con ranh này điều ác thật. »

Các chị em ghé tai mụ dầu nói thềm rằng :

« Đã chịu tiếp một người, thời biết mùi, chùi chắt sạch, can gì mà lo. »

Mụ dầu mừng lắm, sai thang thuốc cho Tiểu-thư, chỉ mong cho chóng khỏi để tiếp khách.

Lại nói đến Hồ-Tất-Tùng ở nhà chợ, hỏi thăm phong-cảnh Hàng-Châu, điểm-chủ nói :

« Hàng-Châu có hai mươi bốn viện hoa liễu, trong hai mươi bốn viện ấy thời Bát-Tiên-viện có tiếng hơn cả, vừa rồi mới mua được một người tên là Địch-Mỹ-Vân, chẳng khác gì thiên-tiên hạ giới ; nhưng vẫn không chịu ra tiếp khách. »

Tất-Tùng nghe nói mừng lắm, sáng hôm sau cùng Hồ-Phúc hỏi thăm vào Bát-Tiên-viện, mù dầu chạy ra nghênh tiếp, pha nước khoản-dãi, và hỏi họ tên, Công-tử nói :

« Tiểu-sinh họ Hồ tên Tất-Tùng, phụ-thân là Hồ Quốc-công, nghe tin qui-viện danh tiếng thứ nhất, lại có Địch cô-nương mới đến, vậy không ngại xa mà đến đây. »

Mù dầu nghe nói, liền sai liễu-hoàn lên lầu gọi Địch Tiểu-thư xuống nghênh tiếp.

Bấy giờ Tiểu-thư đau-dớn chưa khỏi, chợt thấy liễu-hoàn lên gọi, vừa buồn vừa lo ; nhưng nghe nói Hồ Công-tử, sự nghĩ đến nhờ Bồ-Tát đã dạy đêm hôm trước, miễn-cưỡng sấm-sửa ra tiếp khách. Công-tử trông thấy Tiểu-thư, chẳng khác nào Chiêu-Quân xuất thế, Tiểu-thư trông thấy Công-tử, chẳng khác nào Tống-Ngọc tái sinh. Tiểu-thư chào vái, rồi rước lên lầu. Hai bên cùng hỏi họ tên, Công-tử đem tình-cảnh của mình rói cho Tiểu-thư nghe, Tiểu-thư cũng đem tâm-sự mình nói cho Công-tử biết, và bảo rằng :

« Thiếp tuy lạc vào chốn thanh-lâu ; nhưng ngọc truốt gương trong, chưa điểm chút bụi trần nào cả; nếu Công-tử có lòng thương đến, thiếp xin sửa túi nung khăn. »

Tất-Tùng mừng lắm, sai thiết án đốt hương, cùng Tiểu-thư giao bái thiên địa, dinh ước Châu-Trần, tự bấy giờ loan phượng đẹp duyên, tình ân-ái càng ngày càng đậm-thấm.

Một hôm, Công-tử sai Hồ-Phúc thuê một chiếc thuyền cùng Tiểu-thư ngoạn cảnh Tây-Hồ. Qua Vạn-Hoa-đình, đến Lôi-Âm-tự xem phong-cảnh khắp mọi nơi, chợt thấy một chiếc thuyền nhỏ, trong thuyền có một người thiếu-niên và hai mươi tên gia-đình hầu-hạ. Nguyên người ấy là Nghiêm-Sĩ-Hùng con quan Thủ-tướng Nghiêm-Bình-Trực, tính người gian-ác quen thói giăng-hoa, cũng đi chơi Tây-Hồ ngoạn cảnh, Sĩ-Hùng nhắc thấy Địch Tiểu-thư, lửa dục đã cháy lên nghi ngút, bèn sai gia-đình bắt về thuyền mình, Hồ Công-tử quát rằng :

« Quân gian-tặc kia, to gan thật ! Ban ngày dám sinh sự hành-hung. »

Nói đoạn, đập đá mấy tên gia-đình lăn nhào xuống nước, rồi nhảy sang đánh chết Sĩ-Hùng, quăng xuống hồ đánh bồm một cái, gia-đình van lạy xin tha mạng, Công-tử hỏi bọn gia-đình, mới biết là

Nghiêm-Sĩ-Hùng, đã có ý chột dạ. Bọn gia-đình tức-khắc về kinh báo tin cho Nghiêm-Bình-Trực. Tiểu-thư thấy vậy, bảo Công-tử rằng :

« Việc đã như vậy, nên sai Hồ-Phúc về kinh, nói với thân-phụ, liệu cách điều-dinh, kéo mà sinh vạ đến nơi. »

Công-tử nghe nhời, sai Hồ-Phúc về kinh liệu-ly, sau Hồ-Phúc cũng bị giết tại kinh.

HỒ THỨ TU

Hồ Quốc-công cả nhà bị hại,

Hồ Công-tử gặp nạn tránh mình.

Nghiêm-Bình-Trực nghe tin gia-đình về báo, vợ chồng thương khóc rất thảm, nhân có quan phủ Phương-Tường vào hầu, Bình-Trực khóc rằng :

« Anh em ta mỗi người chỉ sinh được một chút con giai, nay đều bị Hồ-Tất-Tùng đánh chết, khiến cho anh em mình tuyệt giống, nếu không tìm cách mà hại cả nhà nó thì không hả lòng. »

Hai người bàn nhau vu cho Hồ-Chấn-Nhạc âm-mưu phản-nghịch, làm sớ tâu rằng :

« Hồ Quốc-công cậy thế hoàng-thân, đem lòng phản
« bạn, giả thác thượng-thọ cho phu-nhân, ngầm sai
« người về quê-hương chiêu binh mãi mã, lại sai
« Tất-Tùng mượn binh Hàng-Châu. Hải-nhi kẻ hạ-thần
« là Nghiêm-Sĩ-Hùng thấy vậy, khuyên giải một đôi
« lời, Tất-Tùng sợ việc tiết lộ, đánh chết Sĩ-Hùng
« quăng xuống hồ ; nếu Chúa-công không sớm liệu,
« thời giang-sơn của Chúa-công tất về tay họ Hồ
« chiếm mất. »

Thiên-Tử xem sớ, nổi giận lôi-đình, lập tức truyền chỉ cho Thăng Nguyên-súy, bắt gia-quyển Hồ-Tất-Thái, Hồ-Tất-Hoa, Hồ-Tất-Hảng đem ra trước ngọc-môn chính pháp. Những bức trung-thần thấy vậy, ai cũng căm gan cho phùng gian-tặc. Thiên-Tử lại sai Chương-Đức đem ba nghìn quân ngự-lâm về huyện Hoa-Âm giết sạch cả nhà họ Hồ, dẫu Công-chúa cùng Hoàng-ngoại-tôn cũng không dung-thứ. Hoàng-hậu thấy vậy làm một đạo mật chỉ giao cho Chương-Đức để tha tội cho mẹ con Hoàng-nương, nhưng Chương-Đức cũng là đảng gian-thần, đem bỏ tờ mật chiếu ấy, rồi kéo quân lên đường, khi về đến Hoa-Âm, Tri-huyện là Hứa-công mở cửa thành ra nghênh tiếp, biết đầu đuôi như vậy, lập tâm định thông tin cho Hồ-phủ để cứu lấy một người trốn ra ngoài.

Tối hôm ấy Hứa-công lên đến Hồ-phủ, gọi Phò-mã mà bảo rằng :

« Chi nguy ! Chi nguy ! Thảm cấp ! Thảm cấp ! »

Phò-mã hỏi việc gì mà nguy cấp ?

Hứa-công nói :

- « Quý-đệ đánh chết Nghiêm-Sĩ-Hùng. Nghiêm-tướng vu cho Quốc-công phản bạn, tâu với Thiên-Tử, đã đem Quốc-công và chư linh-huynh chính pháp rồi, lại sai Chương-Đức đem quân về phủ chu-diệt cả nhà, hiện đóng quân ở ngoài cửa Bắc.»

Cả nhà nghe tin, hồn vía đều bay lên trời, súm cả lại mà khóc.

Hứa-công nói :

« Việc đã kịp rồi, phải cho một người đi trốn, để giữ dòng-dõi về sau. »

Thái-quân tạ rằng :

« Đại-nhân có lòng cứu lấy dòng-dõi công-thần, thực là phúc đức lắm. »

Thái-quân cho gọi tất cả con cháu ra, để trọn lấy người đi trốn. Cả nhà đều nhường cho Phò-mã, nhưng Công-chúa nhất-định không nghe. Phò-mã nói :

« Hải-nhi còn bé chưa hiểu thế-tình, sao bằng cho trưởng-diệt Tuấn-Sinh đi trốn thời hơn, trước là giữ lấy dòng dich-frương, và lại cháu đã mười hai tuổi rồi, về sau có thể báo thù được. »

Cả nhà đều cho là phải, Phò-mã bèn cho đòi gia-bộc là Hồ-Đình mà bảo rằng :

« Nay giao cho nhà người đem Tiểu-công-tử đi tị-nạn, cốt phải ẩn-tích mai-danh, giữ gìn cho khỏi tiết-lộ, nhưng đổi họ không đổi tên, chữ Hồ bỏ một bên chữ Nguyệt là chữ Cồ, vậy thời đổi làm Cồ-Tuấn-Sinh và Cồ-Đình để về sau dễ nhận. »

Thái-quân bèn thu sắp tiền bạc gói làm một gói, giao cho Hồ-Đình, hai thầy trò theo quan Huyện ra cửa thành, Hứa-công mở cửa cho ra rồi đóng cửa thành lại. Tuấn-Sinh đã trốn thoát rồi, Thái-quân sai lấy một vò rượu nhơn, đem thuốc độc bỏ vào, cả nhà sùm lại, khóc nức nở một hồi, rồi rót rượu

đọc ra uổng. Được một lúc, đều ngã lăn đùng ra mà chết. Đến canh tư, Chương-Đức kéo quân vào Phủ, thấy giai gái già trẻ, nằm chết ngổn ngang đầy nhà, bèn truyền cắt lấy thủ-cấp, bỏ lên tù sa dải về kinh.

Chương-Đức đem thủ-cấp về đến kinh, Hoàng-hậu trông thấy, khác nào như dao cắt ruột, khóc rằng :

« Ta đã có mặt chiếu, mà quân gian-tặc dim đi, khiến cho con cháu ta chết thảm như vậy, giờ đây có cảm cảnh hay không ? »

Liền cầm hốt chạy ra Ngân-Loan-điện vừa khóc vừa mắng rằng :

« Vô-đạo hôn-quân kia, Hồ-Chấn-Nhạc bốn đời trung-lương, nõ nào nghe gian-thần, đã giết cả nhà, đến như con rết đứt ruột ra, mà cũng không thương thời còn có lương-tâm gì nữa. »

Nói đoạn, sai đem thủ cấp mẹ con Hoàng-nương mai táng, rồi gạt nước mắt về cung.

Nghiêm-Bình-Trực lại tâu rằng :

« Họ Hồ tuy đã chu-diệt, mà Tất-Tùng còn ở Hàng-Châu, trừ cỏ không bỏ rễ, chắc có ngày nó lại mọc lên, muôn tâu Bệ-hạ soi xét. »

Thiên-Tử tức khắc truyền chỉ cho Thảng-Nguyên-súy đem ba nghìn quân ngự-lâm đi Hàng-Châu nã Hồ Công-tử. Nguyên-súy phụng mệnh lên đường, đến Chu-Gia-phố thời giờ đã tối rồi, truyền lệnh an dinh hạ trại.

Bấy giờ gia-nô ở Bát-Tiên-viện tên là Chu-Thông về quê thăm nhà, thấy binh mã đóng đặc chung quanh, không biết là chuyện gì, hỏi dò người linh thời nói rằng :

« Họ Hồ bị giết cả nhà, nay lại đem binh đi bắt Công-tử. »

Chu-Thông nghe nói, vội-vàng về Bát-Tiên-viện báo tin cho Hồ-Tất-Tùng.

Chu-Thông bước lên, thấy Công-tử cùng Tiểu-thư đang uống rượu làm vui, hoảng-hốt bầm rãng :

« Họa sự đã đến nơi rồi, Tướng-công còn chưa biết hay sao ? »

Công-tử hỏi :

« Việc gì mà hoảng-hốt như vậy ? »

Chu-Thông nói :

« Chỉ vì Tướng-công đánh chết Nghiêm-Sĩ-Hùng, Nghiêm-tướng tâu với Thiên-Tử chu-diệt cả nhà, nay lại đem binh nã Tướng-công, hiện đóng quân ở ngoài thành, Tướng-công liệu thu sắp mau mau, kéo không thoát thân được. »

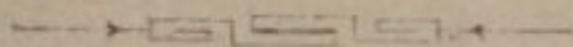
Hai vợ chồng nghe nói, sợ chết ngất người đi một lúc, sau tỉnh dậy, khóc lóc than thở chua xót muôn phần.

Công-tử nói :

« Việc đã như vậy, ta hãy tạm tránh sang Vân-Nam nương nhờ cô-mẫu một vài tháng rồi sẽ cho người về đón hiền-thê. »

Lại gọi mụ dầu ra, dặn dò trông nom cho Tiểu-thư, chỉ đem năm đĩnh bạc, ba mươi lạng vàng đi ăn đường, còn bao nhiêu giao cả cho Tiểu-thư chi dụng, vợ chồng nắm tay nhau than thở mấy điều, vội gạt nước mắt đứng dậy đi, tình ly biệt kể sao cho siết.

Sáng hôm sau, Thăng Nguyên-súy truyền cho các tướng đi tầm-nã, tìm khắp trong thành, chẳng thấy tăm hơi Tất-Tùng đâu cả, hỏi mụ dầu thời nói rằng đã trốn từ ba hôm trước rồi, Nguyên-súy truyền lệnh thu quân về kinh phục chỉ, Thiên-Tử sai vẽ hình Tất-Tùng tư khắp mọi nơi tầm-nã.

HỒ THỨ NĂM

*Hồ Tất-Tùng rắp cứu nữ giai-nhân,
Tô-Mỹ-Anh giết chết Ngô Công-tử.*

Hồ-Tất-Tùng trốn thoát ra ngoài thành, nghĩ đến gia-tình, như đứt từng khúc ruột, tấm thân lưu-lạc, muôn dặm sông pha, đi thẳng một mạch, gần đến sông Tịch-giang thấy thấp-thoảng dưới bóng giăng, hình như có người vừa khóc vừa đi xuống sông, chạy đến xem ai, thời thấy một người con gái toan trảm mình, vội-vàng kéo lên bờ mà hỏi rằng :

« Mỹ-nương họ tên gì ? Quê quán ở đâu ? Cớ sao liều mình làm vậy ? »

Người con gái ấy mở mắt ra, thấy một người niên-thiếu phong-lưu, thở dài một tiếng mà giả nhời rằng :

« Thiếp tôi họ Tô tên là Mỹ-Anh, người huyện Thanh-Thủy, năm nay mười bảy tuổi, phụ-thân là Tô-Bình-Chu, Tiến-sĩ xuất-thân, trước làm Ngự-sử tại kinh, sau bị gian-thần hãm hại, phải giáng làm Tri-huyện Vĩnh-Xương, mâu-thân thiếp mất sớm, kế-mâu cay-nghiệt muôn phần, không thể ở được, nên thiếp phải trốn đi tìm phụ-thân, nhưng xưa nay chưa ra khỏi cửa bao giờ, chẳng biết đường lối

nào mà đi, nghĩ bụng, đi cũng khốn, giở về cũng tội, thà rằng tự-tận cho qua đời, hay đầu gặp Tướng-công cứu mình, dám hỏi Tướng-công họ tên là gì? Đi đâu mà qua đây?»

Tất-Tùng đem sự-tình của mình kể hết một lượt.

Mỹ-Anh nói :

« Tướng-công đã làm phúc thời làm phúc cho chót, nhờ Tướng-công đưa thiệp đến Vĩnh-Xương với phụ-thận thiệp ».

Công-tử nói :

« Tiểu-Sinh cũng định đi Vĩnh-Xương với cô-mẫu, nhưng chỉ sợ giai gái cùng đi không tiện. »

— Thiếp cùng Tướng-công nhận làm anh em, đi đường cho tiện.

— Nét mặt đã khác, tiếng nói cũng không giống nhau, nếu ngang đường mà sảy ra sự gì thời dầu tài Tô Trương cũng không biện bạch ra được.

— Tướng-công đã có phu-nhân rồi, nếu không hiềm thiệp thân hèn-mọn, thiệp xin sung phận tiểu-tinh ».

Công-tử nhất định từ chối.

Tiểu-thư nói :

« Đó là lòng thiệp tình-nguyên xin cùng Tướng-công định ước, khi đến Vĩnh-Xương, sẽ làm lễ thành-hôn ».

Tất-Tùng bèn cùng Tiểu-thư giao bài thiên địa, trở mặt giảng ước thề với nhau, rồi đứng dậy cùng đi. Hai người đi gần đến Hán-Trung-phủ, Tiểu-thư bảo Tất-Tùng rằng :

« Thiếp đem được hơn hai mươi lạng bạc, vậy thiếp hãy ngồi đợi đây một chốc, Trương-công đem tiền vào thành mua một bộ nam-trang để thiếp giả hình con giai cùng đi cho tiện ».

Công-tử khen là cao-kiến, bèn nhận lấy bạc đi thẳng vào thành, hỏi thăm đường đi Vĩnh-Xương rồi mua một bộ quần áo con giai, lại giở về chỗ cũ, Tiểu-thư mừng lắm, bèn lấy vải bó chân ăn mặc giả dáng con giai, sắp sửa đầu đậy hai người đều bước ra đi.

Tiểu-thư đổi tên là Trương-Anh, giả làm chủ-nhân, Công-tử đổi tên là Trương-Tùng giả làm gia-bộc, Tiểu-thư đi trước, Công-tử vác bao phục đi sau, được một quãng đường, Tiểu-thư bị vấp, ngã đánh oạch một cái, Công-tử vội vàng nâng dậy, Tiểu-thư thấy dưới đất có con dao nhỏ sắc như nước, nhặt lấy bỏ vào trong bọc, rồi đứng dậy đi, vào đến trong thành, tìm chỗ trú chân, quán-chủ dọn một cái lều riêng cho hai thầy-trò yên nghỉ.

Sáng hôm sau, cơm nước vừa xong, Công-tử ra bến thuê thuyền đi Kỳ-Son, vừa ra đến cửa thành, thấy một đám đấu võ, người xem đông như kiến, Công-tử cũng lén vào xem, xem mãi quên cả việc thuê thuyền.

Tiểu-thư ở trên lầu, cởi nịt chân ra, lộ xuất bản tướng, vừa gặp tiểu-nhị bung nước lên lầu, nhác mắt trông thấy lấy làm ngạc-nhiên, xuống nói chuyện với quán-chủ rằng :

« Quái lạ thay ! Hai thầy-trò người khách vào đêm qua, không ngờ một người là con gái ».

Nói chưa dứt nhời, chợt thấy Ngô-Hán bước vào, lại sầy ra một việc rất kịch-liệt.

Nguyên Ngô-Hán là con nhà giàu, phụ-thân mất sớm, chỉ còn lão-mẫu tại đường, tinh du đãng, đã lấy bảy người vợ rồi mà vẫn chưa mãn-nguyện, hễ thấy con gái là híp mắt lại, chẳng còn biết sự đời là gì nữa. Tiểu-nhị nhác thấy Ngô-Hán sẽ nói thàm rằng :

« Trên lầu có một người con gái đẹp tuyệt sắc, giả-dạng con giai, Công-tử lên mà gạ, nếu xong thời hậu thưởng cho tôi ».

Ngô-Hán nghe nói, vội-vàng bước lên lầu, Tô Tiểu-thư tưởng là Tất-Tùng đã về, ngoảnh lại thời té ra một người lạ mặt, đã có ý ngờ. Ngô-Hán giả-cách truật rằng :

« Con gái giả giai chắc hẳn là quân đi lừa hay là bị người ta lừa, sự-tình thế nào phải nói cho thực ? »

Tiểu-thư biết không thể dấu được đáp rằng :

« Thiếp là Trương-Anh, phụ-thân làm ăn phương xa ; ở nhà kế-mẫu cay-nghiệt nên cùng với kha-kha là Trương-Tùng đi tìm thân-phụ, sợ đi đường không tiện, vậy phải giả-dạng con giai. »

Ngô-Hán nói :

« Nếu vậy thời mỹ-nương về với tiểu-sinh cùng hưởng phú qui, tội gì mà lưu-lạc cho khổ thân. »

Tiểu-thư cố tìm nhời từ-chối mà Ngô-Hán cứ lẩn vào như chả, mong đở hai con mắt mà chẳng thấy Hồ-Tất-Tùng về, nghĩ bụng rằng chịu chết chứ không chịu nhục, bèn nói dối Ngô-Hán rằng :

« Khách-quan hãy tránh ra một nơi, để thiếp sắm-sửa chạn màn rồi sẽ hay. »

Nói đoạn, bước lên giường buông màn xuống, rút con dao nhỏ trong bọc ra, cầm lăm-lăm trên bụng, rồi nằm ngửa ở trên giường. Ngô-Hán tưởng là thuận tình, mở màn bước vào, lóp-ngóp trèo lên, không ngờ con dao đâm suốt từ bụng đến sau lưng, chết ngay thẳng cẳng.

Tiểu-nhị tưởng là hai người đã dan-diu với nhau rồi, thử lên lầu xem, thấy Ngô-Hán chết tươi mà Tiểu-thư thời tay vẫn cầm dao, máu chảy khắp cả quần áo, tiểu-nhị kinh hồn mất vía, vội-vàng chạy xuống kêu rằng :

« Bất... bất... bất-trị rồi, người khách đâm chết Ngô Công-tử rồi. »

Điểm-chủ sai người về nhà Ngô-Hán báo tin, mẹ già cùng bảy vợ hót-hải chạy ra, súm lại mà khóc, nhờ người đi trình quan.

Hồ-Tất-Tùng nghe tin, vội-vàng chạy về nhà trọ, bước lên trên lầu, nhưng trên lầu đóng người lăm,

Tiểu-thư sẽ đưa mắt một cái, Công-tử biết ý, không dám hỏi-han gì cả, đến lúc người trên lầu xuống hết cả rồi, Tiểu-thư bảo rằng :

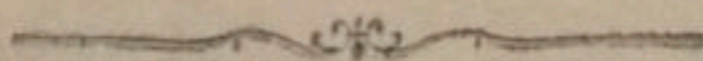
« Tướng-công cứ tìm nơi tránh nạn, mặc thiếp tôi chịu chết một mình, xin đừng có nghĩ đến thiếp tôi làm gì nữa. »

Nói chưa dứt nhời, thời nghe quan Huyện đã đến, Tất-Tùng vội-vàng lui đi trốn, bao phục ở cạnh Tiểu-thư, không đem được đồng nào làm tiền hành-lý.

Quan Huyện Hàn-Trung là Khâu-công, thân-hành khám-nghiệm, truyền cho khỗ-chủ đem mai táng, sai đem Tiểu-thư lấy khẩu cung, Tiểu-thư cung rằng :

«Tôi họ Trương tên Anh, cùng với anh là Trương-Tùng đi tìm phụ-thân, giả hình coi giai đi đường cho tiện, không ngờ Ngô-Hán biết rõ tình, lên lầu cưỡng hiếp, cầm dao đâm chết Ngô-Hán thực, nay tình-nguyện xin đền mạng. »

Khâu-công đoán rằng : « Chắc có người đồng mưu với Ngô-Hán. » Bèn đem tiểu-nhị ra tra xét, tấn ba-mươi roi, nó vẫn nhất định không sung. Quan Huyện truyền giải Tiểu-thư về huyện-đường kết án tử tội.

HỒI THỨ SÁU

Hồ-Tất-Tùng đánh chết bọn hung thần,

Quý-Mỹ-Hồng phục-dịch Hồ Công-tử,

Hồ-Tất-Tùng lên ra ngoài thành, trong túi chỉ còn năm sáu mươi đồng tiền, chạy suốt một ngày, một đêm, sáng canh tư, đến huyện Kỳ-Sơn, chân thời đau, bụng thời đói, mà cửa thành thời chưa mở, hàng phố hãi còn ngủ im ; nhác thấy một nhà đã mở cửa, có người con gái bưng chậu nước đổ vào nồi, và một bà già ngồi đun bếp, vội-vàng chạy đến hỏi rằng :

« Có cái gì yếm-tâm được không ? »

Người con gái ấy rằng :

« Hàng tôi bán bánh có thể yếm-tâm được. »

Liền đem bánh ra mời khách, Tất-Tùng đang lúc lòng không dạ đói, đem lên bao nhiêu ăn hết bấy nhiêu, vừa ăn vừa ngậm-ngùi than-thở.

Người con gái thấy Tất-Tùng thiếu-niên anh-tuấn, biết rằng không phải người tầm-thường, nhân lúc lão-mẫu đi ngủ, đem bánh ra mời và hỏi rằng :

« Thiếp xem Tướng-công không phải là thường, dám hỏi họ tên là gì ? ở đâu mà đi có một mình như vậy ? »

Tất-Tùng thấy Tiểu-thư ăn nói linh-lợi, toan nói sự-tình, nhưng lại sợ tiết-lộ, bèn thác rằng :

« Tiểu-sinh họ Trương tên Tùng, được năm anh em giai. Không may bị thất hỏa, cả nhà chết cháy, chỉ có mình tiểu-sinh thoát khỏi được, chơ-vơ một mình, vậy muốn sang Vân-Nam nương nhờ cô-mẫu, dám hỏi họ tên Tiểu-thư là gì, xin nói cho biết. »

Tiểu-thư nói :

« Thiếp họ Quý tên Mỹ-Hồng, năm nay mười sáu tuổi, phụ-thân là Quý-Ngọc tạ-thế đã lâu, chỉ còn lão-mẫu tại đường, thiếp có hai anh em, anh là Quý-Long, anh-hùng, can-đảm, chuyên báo bất-bình. Năm trước bị cái án-mạng, nhờ quan Huyện khinh-dâm kết-án sung quân ba năm, vậy nên mẹ con thiếp ở nhà phải lần-hồi kiếm ăn. »

Hai người hỏi nhau chưa dứt câu chuyện, chợt thấy một người nhưng-nháo chạy đến.

Nguyên người ấy là tay còn-dồ thứ nhất ở Kỳ-Sơn, tên là Đâu-Đại-Đình chuyên nghề cờ bạc, đêm nào cũng đi mua rượu mua bánh về làm công-tạo, bấy giờ tay cầm chai rượu chạy sòng-sộc đến hỏi rằng :

« Nào bánh dậu ? »

Tiểu-thư nói :

« Nấu được bao nhiêu bánh, khách mua ăn hết cả rồi, hãy đợi thong-thả một chút. »

Đại-Đình quát rằng :

« Ta đưa tiền trước, sao mày dám bán cho người khác, con này thực là tuồng đĩ. »

Tiểu-thư nổi giận mắng rằng :

« Cha ngươi là tuồng đĩ, mẹ ngươi là tuồng đĩ, sao ngươi lại bảo ta là tuồng đĩ, này ta giả lại tiền của nhà ngươi, dầu có bánh, ta cũng không bán cho nữa. »

Đại-Đình nóng tiết chạy vào đập vỡ tan nồi bánh ra, rồi đánh cho hai mẹ con Tiểu-thư một chập. Hồ-Tất-Tùng thấy vậy, tim ruột căm gan, nhưng cố nuốt cho xuôi cơn giận, đứng dậy làm ra dáng tươi cười mà can rằng :

« Lão-huynh! Chúng ta là tu-my nam-tử, hơi dàu mà cãi nhau với đàn-bà, vậy tiểu-sinh xin khuyên giải. »

Đại-Đình quát rằng :

« Việc gì đến nhà ngươi mà cũng chõ móm vào, dễ thường nhà ngươi muốn báo bất-bình hay sao? »

Nói đoạn toan giơ tay đánh Tất-Tùng, Tất-Tùng cố nhân-nhục, lùi mấy bước, gọi Tiểu-thư giả tiền bánh rồi đứng dậy đi.

Đậu-Đại-Đình thấy Tất-Tùng đứng dậy đi, liền nắm lại mà nói rằng :

« Tên này đi một mình, phi dám tắc đạo, phải nói cho minh-bạch, ta sẽ cho đi. »

Tất-Tùng hỏi :

« Ta đã cố nhân-nhục mà nhà ngươi cũng cứ lên câu là nghĩa lý gì ? »

Đại-Đình nổi giận đánh liền. Tất-Tùng tránh khỏi, rồi đánh lại cho mấy cái tin ngay vào óc, hồn vía Đại-Đình âm-phủ đã rước đi rồi. Tiểu-thư thấy Tất-Tùng thắng thế, khen thầm rằng : « Văn tướng học-trò yếu-đuối, không ngờ văn võ toàn tài, đáng bực anh-hùng vô địch. »

Tất-Tùng nói :

« Tiểu-sinh quá tay đánh chết nó mất rồi. »

Tiểu-thư cầm đèn ra xem, giật mình kinh sợ, mẹ con bàn nhau rằng :

« Người ta vì việc nhà mình, nếu để người ta chịu tội thì không cam lòng. »

Bèn ra bảo Tất-Tùng rằng :

« Bây giờ còn tối, Tướng-công liệu mau mau tháo thân, việc này mặc mẹ con tôi chịu tội. »

Tất-Tùng nói :

« Ai làm nên tội thì người ấy chịu, chính tay tiểu-sinh đánh chết nó, có lẽ nào bỏ vạ cho Tiểu-thư. » Rồi nhất định không đi trốn.

Một lúc, giờ sáng bạch, lân-bàng kéo đến, người thời báo tin cho khỗ-chủ, người thời đi trình quan. Vợ con Đậu-Đại-Đình chạy ra vật mình lăn khóc.

Quan huyện Kỳ-Sơn là Khổng-công thân-hành khám-nghiệm, truyền cho mai táng, giải Tất-Tùng vào huyện tra xét. Tất-Tùng cung rằng :

« Họ Trương tên Tùng vì báo bất-bình mà gây vạ. »

Khổng-công cho làm ngộ sát, kết án già-hiệu ba tháng, Quý Tiểu-thư nói với mẫu-thân, đem Tất-Tùng về nhà phụng-dưỡng, hầu-hạ rất là ân-cần, lại sợ Tất-Tùng lo phiền sinh bệnh, thường khuyên giải rằng : « Anh-hùng lạc-phách xưa nay cũng nhiều, Hàn-Tin chịu nhục, mà về sau đeo ấn Tổng-nhung; Tần-Quỳnh sung quân mà về sau cầm quyền Nguyên-súy, xin Trương-công cứ yên lòng, chớ lo phiền mà sinh ra tật bệnh. »

Tất-Tùng nghe nói lấy làm kinh phục lắm.

Đậu-Đại-Đình có bốn người anh em kết bạn : 1. Hoàng-Vinh-Mậu, 2. Mạo-Đạo-Tuyền, 3. Ngư-Đình-Tân, 4. Liễu-Xuân, bốn người ấy đều là phường hung-ngược, ai ai cũng phải kinh. Khi nghe tin Đại-Đình bị Tất-Tùng đánh chết, Hoàng-Vinh-Mậu họp cả ba anh em lại bàn rằng : « Trương-Tùng đánh chết Đậu đại-kha, mà quan Huyện chỉ khép án già-hiệu ba tháng, chi bằng anh em ta đánh cho nó chết mất mạng để báo thù cho Đậu đại-kha. » Bàn định xong đầu dấy, rồi cùng rủ nhau đi.

Sáng hôm sau Hồ Công-tử cơm nước xong rồi, Tiểu-thư bắc ghế cho ngồi chơi, bỗng thấy bọn hung-đồ vác gậy chạy đến, Tiểu-thư giật mình kinh

sợ, bảo Tất-Tùng rằng: «Chúng nó đều là hung-thần; Tướng-công phải cẩn thận mới được.» Nói chưa dứt nhời thời bốn người xông lại đánh, Tất-Tùng hai tay đỡ lấy đầu gông, nhảy tót một cái, rồi cứ lấy gông vừa đỡ vừa đánh, bốn người điều võ óc ra mà chết, Tiểu-thư thấy vậy, vừa mừng vừa lo, mừng rằng Tất-Tùng không việc gì, mà lo rằng đánh chết mất bốn mạng, việc to tày giờ.

Một lúc lân-bàng kéo đến, người đi báo kẻ đi trình. Khổng-công lại ra khám-nghiệm, truyền cho khổ-chủ đem mai táng và bảo Tất-Tùng rằng :

«Ta có ý mở đường sinh-lộ cho nhà ngươi, không ngờ nhà ngươi đánh chết năm người, không còn biết phép vua luật nước là gì nữa.»

Bèn sai giải về Huyện tổng giam, kết thành tử-tội, Quý Tiểu-thư khóc nức khóc nở, cứ mỗi ngày hai lần đem cơm vào ngục phụng-dưỡng.

HỒ THỨ BẢY

Tuấn-Sinh tránh nạn gặp oan gia,

Hồ-Đình giết vợ cứu tiểu-chủ.

Từ khi Hồ-Đình đem Hồ-Tuấn-Sinh đi trốn, đi suốt ngày đêm, khi đến địa-giới Giang-Nam, giờ mưa như tầm như tã, muốn tìm chỗ trú chân, chợt thấy trong rừng có một tòa chùa, cửa chùa đóng rồi, Hồ-Đình đến gọi cửa mà nói rằng :

« Thầy-trò tôi là khách qua đường, không may gặp mưa, xin vào ngủ nhờ nhà chùa một tối. »

Lão-tăng sai tiểu-hòa-thượng mời vào, đốt lửa cho hơi áo, làm cơm khoản-đãi, dọn phòng riêng cho thầy-trò yên nghỉ, Hồ-Đình cởi bao-phục ra, tiểu-hòa-thượng nhác mắt trông thấy vàng bạc châu báu, sẽ vào nói nhỏ với lão-tăng. Lão-tăng nguyên là người bất-lương, lập mưu định giết người lấy của; chừng độ canh hai, Hồ-Đình sẽ lên ra ngoài, chợt nghe tiếng mài gươm, và chuyện thì thầm với nhau, giạt mình kinh sợ, vội-vàng vào phòng lôi Tuấn-Sinh ra ngoài sẽ nói thầm rằng:

« Sư hồ-mang nó định làm hại ta, ta phải mau mau tháo thân mới được. »

Nói đoạn hai thầy-trò bỏ cả bao-phục mà đi trốn. Hồ-Đình đem Tuấn-Sinh ra sau chùa, thấy một cái cửa mạch, trong bụng đã mừng thầm,

không ngờ ra khỏi cửa, thời thuận những chông gai, hai người cứ len vào mà đi, sây-sát da thịt, máu chảy đầm-đìa, đi một lúc đến đám cỏ rậm, không biết lối nào mà đi, cũng không thấy ai mà hỏi thăm, chợt thấy một con hổ giơ vuốt nhe nanh, vừa gầm vừa chạy đến trước mặt, hai người sợ run cầm-cập, bỗng thấy một người ở trong bụi nhảy tót ra, hình-dung lẫm-liệt, mười ngón tay cứng đờ như sắt, hai con mắt lóng lánh như sao, tay cầm côn đồng đánh một cái con hổ chết ngay lập-tức, người ấy liền vác lên vai đem đi.

Nguyên người ấy tên là Tiên-Hồ, phụ-thân mất sớm, cùng mẹ già ở cái lều danh bên cạnh rừng, chuyên nghề bắt hổ, người ta gọi là Trại-Vũ-Tùng, khi vác hổ đem về, ngoảnh lại thấy thầy-trò Tuấn-Sinh, giạt mình hỏi rằng :

« Hai người đi đâu mà dám xông vào hang hổ như vậy ? »

Hồ-Đình nói :

« Thầy trò tôi đem qua ngủ nhờ nhà chùa, lão-tăng lập mưu làm hại, phải bỏ cả bao-phục vàng bạc mà tháo thân, không ngờ lại gặp mãnh-hổ, nếu không gặp được Tướng-quân cứu cho thời tinh-mạnh thầy-trò tôi không còn. »

Tiên-Hồ nghe nói, nổi giận mà rằng :

« Hai người hãy ngồi đợi một chút, để ta vào chùa lấy bao-phục cho. »

Nói đoạn, vác côn đồng chạy thẳng vào chùa, đánh chết hai ba người hòa-thượng. Lão-tăng qui xuống đất lạy như bồ cùi, Tiên-Hồ quát rằng :

« Sư-mô gì chúng bay, toan sự giết người lấy của, mau mau đưa bao-phục cho ta thời ta sinh phúc cho. »

Lão-tăng vào lấy bao-phục giao giả tận tay, Tiên-Hồ châm một mớ lửa, đốt sạch cả chùa. Đem bao-phục giả thầy-trò Tuấn-Sinh, và mời về nhà tạm ngủ một tối, hai thầy trò qui xuống lạy tạ, theo Tiên-Hồ cùng đi.

Khi về đến nhà, mời ngồi đầu đấy, hai bên cùng kể họ tên, lão-mẫu cũng ra chào hỏi, sai làm cơm khoản-đãi, uống rượu đàm tâm, mười phần tương đắc. Hồ-Đình hỏi :

« Tướng quân có tài thao-lược như vậy, sao không đi đầu quân hiệu-lực, để lập công chốn sa tràng ? »

Tiên-Hồ nói :

« Tiểu-dê cũng lập chí như vậy, chỉ vì còn chút mẹ già, nên phải ở nhà phụng-dưỡng. »

Ba người chuyện-trò suốt sáng, hôm sau cơm nước xong rồi, Tiên-Hồ đưa thầy-trò Tuấn-Sinh ra ngoài năm dặm, gạt nước mắt trở về.

Thầy-trò Tuấn-Sinh đi đến bờ sông, gọi đò sang ngang, thuyền-chủ trông thấy nặng túi, khởi bụng bất-lương ; thuyền vừa chở ra đến giữa sông, liền tuốt grom ra toan chém. Hồ-Đình van lạy rằng :

« Đại-vương tha mệnh cho thầy-trò tôi, bao nhiêu vàng bạc xin dâng nộp cả. »

Thuyền-chủ nhất-định không nghe, Hồ-Đình nói :

« Vậy Đại-vương làm phúc toàn thân-thể cho chúng tôi ! »

Thuyền-chủ bèn trói hai thầy-trò lại, quăng xuống sông, lấy hết vàng bạc, chở thuyền kéo đi.

Tống-Gia-thôn có một người nhà giàu hay làm phúc, gọi là Tống viên-ngoại, phu-nhân là Phùng-thị, chỉ sinh được người con gái tên là Thụy-Anh, phu-nhân lại nuôi một người cháu là Phùng-Minh để trông nom việc nhà. Phùng-Minh vẫn ngấp-nghé Thụy-Anh chỉ chực lấy cả người lẫn của.

Một hôm phu-nhân ngồi trong thuyền, nhác thấy cái gì trôi dập-dềnh trên mặt nước hình như người chết đuối, sai thủy-thủ xuống vớt lên, quả-nhiên vớt được hai thầy trò Tuấn-Sinh, đem về thuốc thang chạy chữa, một lúc tỉnh lại, viên-ngoại hỏi rằng :

« Hai người họ tên là gì? Có sao mà mắc nạn lắm vậy ? »

Hồ-Đình khóc rằng :

« Tiểu-chủ tôi là Hồ-Tuấn-Sinh, tôi là Hồ-Đình, nhân đi qua dò, thuyền-chủ quăng xuống sông, lấy hết cả vàng bạc, may nhờ ân-công cứu mệnh, thực là cái tử hồi sinh. »

Viên-ngoại nói :

« Nay ta hiếm-hoi muốn nuôi Tuấn-Sinh làm nghĩa-tử, có bằng lòng không ? »

Hồ-Đình mừng lắm, dục Công-tử ra lạy viên-ngoại nhận làm nghĩa-phụ. Viên-ngoại sai dọn thư-phòng cho Công-tử học tập, lại đem liêu-hoàn là Hải-Đường gả cho Hồ-Đình, sau thấy Tuấn-Sinh thông-minh dĩnh-ngộ, văn vũ song toàn, vợ chồng bàn nhau đem con gái là Thụy-Anh gả cho Tuấn-Sinh.

Tối hôm thành thân, vợ chồng đưa nhau vào động phòng, chợt thấy liêu-hoàn là Quế-Hoa nắm lấy áo Tuấn-Sinh mời vào thư-phòng ; khi vào đến nơi, Phùng-Minh bỏ một vò rượu ra uống, Tuấn-Sinh không biết là mưu kế, bưng chén rượu uống hết, bông-chốc mê-mẩn tâm-thần bất-tĩnh nhân-sự, gục xuống bàn mà ngủ. Phùng-Minh mừng lắm, sẽ lên vào phòng Tiểu-thư. Thụy-Anh giạt mình hỏi rằng :

« Biểu-huynh vào đây có việc gì ? »

Phùng-Minh tìm cách dô-dành, nhưng Tiểu-thư nhất định không chịu, toan kêu to lên, Phùng-Minh rút dao găm ra mà bảo rằng :

« Nếu kêu thời đâm chết. »

Tiểu-thư quát lên một tiếng, Phùng-Minh sợ vỡ chuyện, liền chém Tiểu-thư một nhát đứt đôi đầu ra, đem thủ cấp vùi xuống gầm giường, rồi lên

giở ra. Sáng hôm sau thị-tỳ thấy Tiểu-thư nằm chết sòng-sượt, hồn-via rụng-rời, vôi-vàng chạy lên bầm với viên-ngoại rằng :

« Bầm!.. Bầm!.. Bầm!.. ông bà, không biết cô-nương làm sao mà mất đầu. »

Vợ chồng viên-ngoại giật mình kinh sợ, vôi-vàng chạy xuống xem, thấy Tiểu-thư nằm sòng-sượt dưới đất, máu chảy đầm-đìa mà không thấy thủ-cấp đâu, chạy vào thư-phòng tìm Tuấn-Sinh, thời Tuấn-Sinh hầy còn mê-mẩn không biết chuyện gì cả. Viên-ngoại tưởng là Tuấn-Sinh giết chết Tiểu-thư, sai người đi trình quan, quan Huyện là Tiền-công thân-hành khám-nghiệm, dãi Tuấn-Sinh về huyện-đường tra xét, nay kim, mai cặp, Tuấn-Sinh bất-đắc-dĩ phải nhận liều, nhưng hỏi đến thủ-cấp thời không biết đâu mà nói, cứ năm ngày lại đem ra khảo-đả một lần, rất là khổ-sở.

Hồ-Đình thấy vậy, như dao cắt ruột, bần với vợ là Hải-Đường rằng :

« Hồ Quốc-công bị nạn cả nhà, chỉ còn một mình tiểu-công-tử phó thác cho ta, nếu Công-tử có mệnh nào thời chung thân tuyệt giống, vậy ta phải liều mình để cứu lấy chủ-nhân, mà muốn cứu Công-tử tất phải mượn thủ-cấp hiền-thê mạo làm thủ-cấp Tiểu-thư, nhưng nghĩa vợ chồng ân-ái mới được ba năm, không thể dứt tình được. »

Hải-Đường nguyên là người hiền-đức, liền giả nhời rằng :

« Phu-quân đã liều mình cứu chủ, thời thiếp cũng không sống một mình làm chi nữa. »

Nói chữa dứt nhời, Hồ-Đình nước mắt ròn ròn, chém Hải-Đường một nhát đầu rơi xuống đất, vôi-vàng nhạt lấy thủ-cấp đem thẳng vào Huyện.

Bấy giờ quan Huyện đang tra khảo Tuấn-Sinh ; Hồ-Đình đem thủ-cấp vào bẩm rằng :

« Chín tay tôi giết chết Tiểu-thư, hiện có thủ-cấp làm bằng-chứng, xin đại-nhân đem tôi làm tội mà tha cho tiểu-chủ tôi. »

Quan Huyện lấy làm kinh-ngạc, sai nha khám-nghiệm thời không hợp, bèn quát rằng :

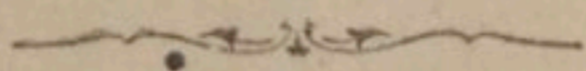
« Tên này to gan thật, dám giết người nào lấy thủ-cấp vào nhận tội, sự tình thế nào phải nói cho thực, linh đầu! kẹp. »

Dưới thêm dạ ran mấy tiếng, Hồ-Đình sợ hết vía, quay xuống bẩm rằng :

« Nguyên tiểu-chủ tôi phải tội oan, vợ chồng tôi liều mình để cứu chủ, vậy tôi lấy thủ-cấp của vợ tôi, đem vào nhận tội, không ngờ đại-nhân thần-minh thành ra tôi vẽ hồ không nên, lai thiệt mất một người vợ hiền. »

Quan Huyện nghe nói, khen là tiết-phu nghĩa-phụ, sai khám-nghiệm thi-hài Hải-Đường cho đem

mai táng, còn hai thầy trò Tuấn-Sinh hãy đem tổng giam rồi sau sẽ xét. Tối hôm ấy, Tiền-công tắm gội sạch-sẽ, ra miếu Thành-Hoàng nằm mộng, thấy con ngựa mọc hai sừng, một bên như hình chữ nhật, một bên như hình chữ nguyệt, sực tỉnh dậy đoán rằng : « Ngựa mọc hai sừng là chữ Phùng 馮 bên chữ nhật bên chữ nguyệt là chữ Minh 明, chắc là tên Phùng-Minh giết người. » Hôm sau cho bắt Phùng-Minh vào hỏi, trước còn chối quanh, sau thấy kìm kẹp, bèn đem sự-tình đầu đuôi thú hết một lượt, Tiền-công nghe nói sai áp-giải Phùng-Minh về lấy thủ-cấp, tha cho thầy trò Tuấn-Sinh, bắt Quế-Hoa thế mạng cho Hải-Đường, Phùng-Minh thời kết án lăng-trì. Lại cho Tuấn-Sinh cùng với con trai mình là Tiên-Cảnh-Long học tập võ-nghệ.

HỘI THỨ TÁM

Nguyệt-Hồng-tì có nghĩa bị hại,

Địch Tiều-thư ở vú gắp con.

Từ khi Hồ Công-tử ra khỏi Hàng-Châu, Địch Tiều-thư ở Bát-Tiên-viện, mong ngày mong đêm, mấy tháng không thấy tin tức chi cả, bấy giờ Tiều-thư đã hoài-thai rồi, vừa tức phận mình, vừa thương hại Công-tử không lúc nào ráo nước mắt, vả lại lúc trước tiền bạc còn nhiều thời mụ dầu còn sử tử-tế, về sau tiền càng ngày càng cạn, thời thói cay-nghiệt lại sắp giở ra, Tiều-thư nghĩ bụng rằng : « Lương-duyên kỳ-ngộ vẫn tưởng phận đẹp duyên ưa, ngờ đâu anh-hùng đa-gian, hồng-nhan bạc-mệnh, mỗi người mỗi ngã, không biết lưu-lạc đến bao giờ ». Nghĩ quanh nghĩ quẩn, cay đắng muôn phần chợt thấy mụ dầu bước lên lầu, bắt ra tiếp khách, Tiều-thư nói :

« Tôi đương kỳ thai-nghén, xin lão-bà hãy dung-thứ cho ».

Mụ dầu không nghe lại đem ra khảo-đả, Tiều-thư khóc rằng :

« Hồ-lang ơi hỡi Hồ-lang ! Sao không cứu thiếp ra khỏi vòng trần-lụy ».

Mụ dầu nói :

«Triều-đình họa hình tầm nã, chắc nó đã phải phân thây làm muôn đoạn rồi, còn đâu mà tơ tưởng,»

Tiểu-thư nghe nói, lại càng bối-rối trong lòng.

Tối hôm ấy, Tiểu-thư ngồi trong lầu thương khóc một mình, lại toan lấy khăn tự-ái, liễu-hoàn là Nguyệt-Hồng thấy vậy, bảo Tiểu-thư rằng :

« Trong lưng tôi có mười lạng bạc, đủ làm tiền hành-lý, vậy cô-nương cùng tôi trốn ra ngoài, rồi sẽ dò la tin-tức Công-tử ».

Tiểu-thư nói :

« Nếu vậy thời ta cũng còn năm đĩnh bạc, một đĩnh vàng của Hồ-lang để lại, cũng đủ chi dụng được ít lâu. »

Nguyệt-Hồng bèn thu-sếp vàng bạc gói làm một gói, đợi khi cả nhà ngủ yên, hai thầy trò lần ra cửa sau đi trốn, Tiểu-thư vừa đi vừa khóc, thuỳnh-thoảng lại ngoảnh cổ lại, chỉ sợ mù dầu đuổi theo, khi ra khỏi ngoài thành, hai thầy-trò cứ cầm dầu mà chạy.

Canh tư đêm ấy, đi đến Tiền-Đường-giang, Tiểu-thư đau chân không đi được, ngồi xuống mà khóc, bỗng chốc lên cơn đau bụng soán ruột lại. Nguyệt-Hồng chạy đến xem, biết rằng sắp sửa lâm-bồn, liền ngồi bên cạnh để đỡ đầu, mới thấy ự một tiếng thờ tiều-nhi đã khóc oe-oe rồi, Nguyệt-Hồng trông xem thấy sinh con giai, bèn cắt dốn cho tiều-nhi, lấy áo bọc lại, Tiểu-thư xem thờ thấy sau

lưng tiểu-nhi có ba chỗ vết tim, bèn ẵm lấy con mà khóc. Nguyệt-Hồng sợ mù dầu theo kịp, bảo Tiểu-thư rằng:

« Gặp lúc nguy-cấp, đành chịu bỏ tiểu-nhi mà tháo lẩy thân, họa may có người bắt được đem về nuôi, thời có thể sống được ».

Tiểu-thư bèn sé vạt áo, cắn ngón tay lấy máu, viết một tờ huyết-thư, trong thư nói giờ sinh tháng đẻ của tiểu-nhi, và ám-chỉ họ tên cho nó, để làm dấu tích về sau; viết xong dấu dấy, để trên bụng tiểu-nhi, bọc lại tử-tế, đặt nằm bên cạnh sông, rồi đứng dậy đi, nước mắt rờn rờn, vừa đi vừa ngoảnh lại trông theo khác nào như dao cắt ruột! Than ôi! Mới đẻ lọt lòng mà đã phải ly-biệt! Thảm hại thay cho tình cảnh lúc bấy giờ!

Khi ấy có một vị trung-thần tên là Quách-Vinh-Trung người ở Hán-Trung-phủ, thi đỗ Tiến-sĩ, làm quan tại kinh, thấy Nghiêm-tặc lộng quyền, bèn cáo lão về hưu tri, năm ấy sáu mươi tuổi, chưa có con cái gì cả. Hôm ấy thuyền về đến sông Tiền-Đường, chợt nghe trên bờ sông có tiếng trẻ con khóc, sai gia-dinh lên xem, thấy một đứa con giai mới đẻ, bèn ẵm xuống thuyền. Quách-công mừng lắm, bụng nghĩ là giới chơ mình, lúc đem về đến nhà, Phu-nhân cũng mừng rỡ vô cùng, mượn người cho bú, rồi sai người đi tìm vú sữa.

Địch Tiểu-thư cùng Nguyệt-Hồng đi được một quãng đường, thấy phía trước có một toán quân mã, hai thầy trò sợ hãi thất kinh, mỗi người chạy mỗi ngã.

Nguyệt-Hồng chạy về phía tây-nam, không may bị quân giặc giết chết, lấy mất cả bao-phục hành-lý. Liễu-hoàn có nghĩa mà đến nỗi chết thảm như vậy, cũng đáng thương thay ! Còn Tiểu-thư chạy về phía đông-bắc, gọi Nguyệt-Hồng hết hơi mà chẳng thấy thừa, Tiểu-thư bèn nép vào trong đám cỏ cạnh bờ sông, vừa lo phiền vừa bị sương-hàn, cho nên nằm thiếp như chết.

Khi ấy có người đánh cá họ Bạch, vừa nghèo, vừa hiếm-hoi, chỉ có hai vợ chồng già, kiếm cá độ thân, hôm đó chở thuyền đi gần bờ sông, chợt thấy một người nằm trong đám cỏ, ngư-bà chạy lên xem, thời té ra người con gái còn ít tuổi nằm sóng-sượt như người chết, sờ ngực hãh còn thoi-thóp, bèn đem xuống thuyền, lấy nước gừng cho uống, một lúc thời tỉnh dậy, hai vợ chồng mừng lắm, đem cá nấu cháo cho Tiểu-thư ăn. Ngư-ông hỏi vì cớ gì mà lưu lạc như vậy, Tiểu-thư kể hết sự tình một lượt, hai vợ chồng nghe nói đều ái ngại thay cho Tiểu-thư. Bấy giờ Tiểu-thư mới sinh, nên tức vú sữa, thành ra đau vú, ngư-bà bảo ngư-ông lên chợ bán cá dong gạo, và lấy cho Tiểu-thư một thang thuốc.

Ngư-ông đem dỡ cá lên chợ, mua bán xong rồi, hỏi thăm chỗ lấy thuốc cho Tiểu-thư, hay đâu lại gặp lúc Quách-công đương cần vú sữa, ngài liền đòi vào phủ hỏi, ngư-ông bèn kể rõ sự tình một lượt.

Quách phu-nhân nói :

« Nếu vậy để ta nuôi làm vú sữa cho tiểu-công-tử thời tức khắc khỏi đau, không phải thuốc-thang chi cả. »

Ngư-ông mừng lắm, xin bằng lòng, lạy tạ giở về. Đến nhà liền đem truyện ấy kể với Tiểu-thư, Tiểu-thư nghĩ xấu-hồ, nhưng gặp lúc thất-thế, cũng không dám quản làm than, được một lúc gia-hạ mang kiệu ra đón, ngư-ông đưa Tiểu-thư vào phủ, Tiểu-thư nghĩ bụng rằng : « Nàng dâu quan Hồ Quốc-công mà phải đi làm vú nuôi, thế mới biết gặp lúc sa-cơ thời rông cũng hóa ra rắn. »

Khi vào đến nơi, Quách-công thưởng cho ngư-ông năm lạng bạc, ngư-ông lạy tạ giở về. Tiểu-thư âm lấy tiểu-công-tử, thấy sau lưng có ba chỗ vết tím, biết rằng con mình, ứa nước mắt vừa khóc vừa rằng :

« Vẫn tưởng mẹ con ly-biệt, hay đâu nay lại gặp nhau ! »

Quách-công nghe tiếng nổi giận quát rằng :

« Con mụ này điên hay sao ? Dám nhận tiểu-công-tử là con mà khóc hoài như vậy. »

Tiểu-thư bầm rằng :

« Hài-nhi này quả thực thiếp tôi thân sinh, ơn nhờ Tướng-công cứu mệnh ! »

Quách-công hỏi :

« Lấy gì làm bằng chứng mà dám nhận can ? »

Tiểu thư nói :

« Sau lưng tiểu-nhi có ba vết tim, mà khi thiếp tôi bỏ hài-nhi trên bờ sông, có đề một tờ huyết-thư làm dấu tích. »

Quách-công nghe nói biết là đích thực, nghĩ bụng rằng : « Vẫn tưởng giới cho vợ chồng mình, ngờ đâu lại hóa ra nhân-mộc ! » Tiểu-thư bèn kể hết sự tình một lượt, và nói rằng :

« Nhờ ơn Tướng-công cứu mẹ con thiếp, dầu hi sinh tinh-mệnh cũng chưa đủ báo đền, vậy mẹ con thiếp xin chung thân hầu hạ Tướng-công. »

Từ bấy giờ Quách-công coi Tiểu-thư cũng như là con đẻ, thậm thoát chín năm giờ mới đưa hai mẹ con cho Hồ Công-tử.

HỒI THỨ CHÍN

Quý đại-kha kết nghĩa đưa thư,

Khâu Tiểu-thư pháp-trường thế mạng.

Hồ-Tất-Tùng kết thành tử tội, bị giam ở Kỳ-Sơn huyện, mẹ con Quý Tiểu-thư thương hại Công-tử không lúc nào nguôi lòng, chợt nghe tin Quý-Long hết hạn được về, hai mẹ con đứng cửa trông đợi. Quý-Long về đến bến, đem bao-phục hành-lý đi thẳng về nhà, mẹ con anh em gặp nhau mừng rỡ kể sao cho xiết. Quý-Long mở đồ hành-lý ra, nào vóc nhiều vàng bạc, nào trân-châu mã-nã, hoặc chưng lão-mẫu, hoặc cho Tiểu-thư gọi là làm quà một chút, Tiểu-thư làm tiệc ăn mừng, mẹ con trò chuyện vui vẻ.

Đương khi uống rượu, Quý-Long hỏi rằng :

« Ngu-huynh vắng nhà ba năm nay, mẫu-thân và hiền-muội ở nhà, không biết có ai ức hiếp gì không ? »

Tiểu-thư rớt nước mắt mà nói rằng :

« Khi trước có tên Đạu-Đại-Đình đến đánh mẫu-thân và tiểu-muội, có người khách qua đường tên là Trương-Tùng, thấy sự bất bình chạy ra khuyển giải, thành ra sinh sự đánh nhau, Trương-Tùng đánh chết Đạu-Đại-Đình, hôm sau bốn người anh em bạn Đạu-

tặc đến đánh báo thù, đều bị Trương Công-tử lấy gông đánh chết, quan Huyện kết án tử tội, hiện giam trong ngục, tiểu-muội nghĩ rằng, người ta vì nhà mình mà mắc nạn, cho nên ngày nào cũng đưa cơm vào phụng dưỡng.»

Quý-Long nói :

« Người có nghĩa-hiệp như vậy, chắc là tay anh-hùng, vả lại một mình mà đánh chết năm người hung-thần, thời vũ-nghệ thực là vô-dịch, vậy thời hiền-muội đi mua rượu thịt, để ngu-huynh đem vào ngục cùng Công-tử uống rượu cho vui. »

Tiểu-thư bèn sửa-soạn một mâm rượu tử-tế, Quý-Long đem vào trong ngục, hỏi thăm Trương-Tùng, ngục-tốt vào báo tin, Công-tử chạy ra nghênh-tiếp, Quý-Long trông thấy giạt mình mà nói rằng :

« Vẫn tưởng là Trương-Tùng nào, chẳng hóa ra ân-công-tử. »

Công-tử không hiểu vì cớ gì mà gọi là ân-nhân. Quý-Long nói :

« Công-tử quên tôi rồi haysao? Ba năm trước quan Huyện sai tôi đưa thư đến quý-phủ, nhân say rượu mạo phạm Quốc-công, lệnh-huynh sai đem chém, nhờ Công-tử nói giúp được tha, ơn ấy chưa đền được chút nào, ngờ đâu Công-tử lưu-lạc đến đây, lại vì mầu-thân và tiểu-muội mà mắc nạn vào mình, nay tôi muốn cứu Công-tử mà sức không nổi, không biết nghĩ thế nào? »

Tất-Tùng nói :

« Đó là số-mệnh tiểu-đệ, đại-huynh bắt-tắt phải phiền lòng, nay có một việc khẩn-yếu, muốn nhờ đại-huynh đi giúp, chẳng biết có được không ? »

Quý-Long hỏi việc gì ? Tất-Tùng bèn đem việc Tô-Mỹ-Anh kể hết một lượt, và nói rằng :

« Muốn nhờ đại-huynh đưa thư cho Tô Tiểu-thử, rồi thẳng tới Vĩnh-Xương phủ, nói với Tô đại-nhân cứu mệnh cho vợ chồng tiểu-đệ. »

Quý-Long nói :

« Tôi đội ơn Công-tử, dầu xông vào hang hổ, nhảy vào lửa hồng cũng không dám từ. »

Tất-Tùng mừng lắm, bèn cùng với Quý-Long kết làm anh em, ra trước Ngục-thần làm lễ minh-thệ với nhau, Quý-Long đem mâm rượu ra, hai người đối ẩm đàm tâm, tiệc rượu tan rồi, Tất-Tùng viết thư đưa cho Quý-Long, Quý-Long nhận lấy thư thẳng tới Hán-Trung phủ.

Lại nói đến Tô-Mỹ-Anh bị giam tại Hán-Trung phủ, thường nhớ Hồ Công-tử không lúc nào khuấy, lại nghĩ đến lúc ly biệt nhau, không đem tiền hành-lý, chưa biết đã đến Vĩnh-Xương chưa, đêm hôm ấy thương thân tội phạm, thở ngắn than dài, trong ruột bồn chồn như lửa đốt, nước mắt chan chứa như mưa rào, nằng sứt sùi khóc rằng : « Phụ-thân ôi ! Chỉ vì kế-mẫu cay nghiệt làm cho Tô-Mỹ-Anh này chịu khổ muôn phần, chắc rằng kiếp này

không thấy mặt phụ-thân nữa ; Hồ-lang hỏi Hồ-lang ! Chàng cứu mệnh cho thiếp, tưởng rằng đem nhau về Vinh-Xương thành thân, ngờ đâu lưu lạc phong-trần, mỗi người đi mỗi ngã, Hồ-lang ối ! Sao không đến cứu thiếp khỏi vòng lao-lung này, để cùng kết duyên tơ tóc, thôi chẳng qua tơ tưởng hảo-huyền, để có khi xuống dưới suối vàng thời mới gặp mặt ! » Tiểu-thư khóc suốt năm canh, không lúc nào ráo nước mắt, quan Huyện là Khâu-công ngẫu-nhiên đi qua, lắng tai nghe mãi đến sáng, nghĩ bụng rằng : « Tên phạm này tự xưng là Tô-Mỹ-Anh, thường là con gái ông Tô-Bình-Chu, lại gọi Hồ-lang mà khóc, có khi là Hồ-Tất-Tùng hay sao ? » Bèn sai liêu-hoàn đỏi vào nhà trong tra xét. Khi Tiểu-thư vào đến nơi, quý xuống đất mà lạy, Khâu-công hỏi rằng :

« Trương-Anh ! Chính tay nhà ngươi đánh chết Ngô Công-tử, còn oan uổng nổi gì mà khóc suốt đêm, ta xem tình nhà ngươi không phải là họ Trương, sự thể thế nào phải nói cho thực, để ta dảm nhẹ tội cho. »

Tiểu-thư ứa nước mắt mà bẩm rằng :

« Đại-nhân đã có lòng thương, thiếp xin thú thật. »

Bèn đem sự tình từ khi gặp Hồ Công-tử đến lúc đánh chết Ngô-Hán, kể hết một lượt. Khâu-công nghe nói, cũng sa nước mắt mà nói rằng :

« Chết nỗi ! Tiểu-thư là lệnh-ái ân-công, mà lão-phu không biết, nguyên khi trước Nghiêm-Bình-Trực vu cho lão-phu tiêu bạc trong kho ba vạn lạng, bắt cả nhà đem ra pháp-trường chính pháp, may nhờ Tô đại-nhân lúc ấy đang làm quan tại kinh bỏ ra ba vạn bạc, cứu mệnh cho cả nhà, sau lại nhờ Hồ Quốc-công bảo cử, được tái bổ làm Tri-huyện Hán-Trung, tuy rằng ba vạn bạc ấy lão-phu đã giả lại rồi, nhưng lúc bấy giờ nếu không có đại-nhân, thời lão-phu còn đâu đến ngày nay. »

Nói đoạn sai Phu-nhân đem Tiểu-thư tắm gội thay quần áo.

Khâu-công có người con gái tên là Khâu-Mỹ-Dung, trang mạo giống Tô Tiểu-thư như hệt, thấy phụ-thân nói sự tình như vậy, liền đem quần áo gương lược sắm sửa cho Tô Tiểu-thư, vả lại hai người tính nết cũng giống nhau, cho nên ý hợp tâm đầu, tình nghĩa càng ngày càng thân mật, cùng ăn cùng nằm, một hình một ảnh, chẳng khác gì chị em ruột.

Một hôm có công-văn ở kinh tư ra. Khâu-công bóc ra xem, giật mình kinh sợ, vội-vàng chạy vào nhà trong nói rằng :

« Thôi bất-trị rồi ! Có công-văn ở kinh tư ra, giờ ngọ ngày mai đem Trương-Anh trăm quyết, không biết làm thế nào mà cứu được Tiểu-thư bây giờ ! »

Tô-Mỹ-Anh nghe nói, ngã lăn xuống đất, chết ngất người đi, nghiêng hai hàm răng lại, không nói năng gì được nữa. Khâu-Mỹ-Dung ôm lấy Tiểu-thư, vừa khóc vừa gọi rằng : « Tiểu-thư lai tỉnh ! » Gọi một hồi lâu, Tiểu-thư tỉnh lại khóc rằng :

« Hồ-lang ơi hồi Hồ-lang ! Kiếp này không gặp nhau nữa đâu, đừng nghĩ đến thiếp làm chi nữa cho uổng ! »

Khâu Tiểu-thư khuyên giải đôi ba điều, rồi nói với song-thân rằng :

« Hải-nhi thiết-tướng có ân không báo, thời không phải là người quân-tử. Khi trước Tô đại-nhân cứu mệnh cho cả nhà ta, ngày nay có một mình Tiểu-thư, mà không cứu được hay sao ! Vậy ngày mai hải-nhi xin ra pháp-trường thế mạng cho Tiểu-thư, gọi là đền ân một chút, song-thân chớ nghĩ đến hải-nhi làm gì nữa ! »

Tô Tiểu-thư nói :

« Không xong đâu, ai làm nên tội thời người ấy chịu, có nhẽ nào thế mạng bao giờ. »

Nói đoạn khóc suốt năm canh không lúc nào ráo nước mắt.

Giờ đã gần sáng, Khâu-Mỹ-Dung mặc sống áo giả làm Tô Tiểu-thư, Tiểu-thư kéo lại mà nói rằng :

« Phụ-thân thiếp tuy có ân với đại-nhân, chẳng qua là cho vay tiền bạc mà thôi, nay để hiền-muội thế mạng chết thay, thời còn có nghĩa lý gì nữa ! »

Khâu-Mỹ-Dung nhất-định không nghe, liền bỏ đồ
 trang-sức ra, lấy áo của Tô Tiều-thư mặc, vợ
 chồng Khâu-công nước mắt chảy ròng ròng, Giám-
 trăm-quan giải ra pháp-trường. Khâu Tiều-thư quỳ
 dưới cột-cờ, đầu tóc rũ rượi, hai mắt nhắm nghiền
 lại, chỉ đợi đến giờ Ngọ thời khai đao.

HỎI THƯ MƯỜI

*Chúng anh-hùng hiệp lực cướp pháp-trường
Không Tiều-thư âm-mưu tha Công-tử.*

Lại nói chuyện khi Qui-Long đem thư đến Hán-Trung-phủ, vào ngục hỏi thăm, biết rằng đã giải Tô-Mỹ-Anh ra pháp-trường rồi, đợi đến giờ Ngọ thời khai đao, Quy-Long giật mình kinh sợ, vội-vàng chạy ra pháp-trường, thấy quan quân đóng chặt tứ phía, dưới cột-cờ chói một vị nữ-nhân, nghĩ bụng rằng : « Chẳng có nhẽ chịu bó tay không cứu, âu là ta hãy vào hàng uống rượu cho bãng hái, rồi ra pháp-trường đánh tháo cho Tiều-thư. » Bèn quay giở lại, bước lên tửu-lâu, gọi điểm-chủ đem rượu ra uống, vừa uống vừa ngẫm nghĩ rằng : « Quan quân đông như kiến mà ta chỉ có một mình, địch làm sao cho nổi, không biết dùng phương kế gì cho khỏi lỡ việc. » Khi rượu đã ngà-ngà, chợt thấy hai người cũng lên lầu uống rượu, một người đầu đội mũ lột hồ, mình mặc áo thanh-bào, mắt ốc nhồi, râu quai nón, trong mình đeo đôi dùi đồng, tướng-mạo đường-đường ; một người đầu đội mũ nhung-mạo, mình mặc áo bạch-bào, mắt xanh như chàm, tay cứng như sắt, trong lưng đeo đôi long đao, uy-phong lẫm-lẫm. Hai người ấy là ai ? Tức là Thủy-Đồ-Long, Lý-Đức-Bảo,

và Ba-Sơn-Hồ, Triệu-Mậu-Hùng. Nguyên hai người tự khi kết nghĩa với Hồ Công-tử vẫn ở Lão-Hồ-Sơn, sau nghe Công-tử cả nhà bị nạn, ngầm đi dò-la tin-tức, nhân đi qua Hán-Trung cũng lên lầu uống rượu, Quý-Long thấy hai người tướng-mạo phi thường, đứng dậy chào vái rồi mời ngồi chiếu trên, hai người đáp lễ, cũng ngồi uống rượu, chuyện-trò lân-la, hai bên cùng kể họ tên, hai người hỏi rằng :

« Đại-huynh qua đây có việc gì ? »

Quý-Long nói :

« Nguyên Hồ Công-tử có một vị Phu-nhân là Tô-Mỹ-Anh, bị giam trong ngục mà Công-tử thời bị giam tại Kỳ-Sơn-huyện, Công-tử nhờ tiêu-đệ đưa thư cho Tô Tiểu-thư, khi đến nơi thời Tiểu-thư đã phải giải ra pháp-trường rồi, tiêu-đệ muốn cứu, nhưng sức không nổi, chưa biết nghĩ thế nào. »

Hai người nói :

« Anh em tôi trước cũng kết nghĩa với Hồ Công-tử, vậy thời anh em ta cùng ra cướp pháp-trường, rồi kéo thẳng ra Kỳ-Sơn, đánh tháo cho Công-tử một thể. »

Quý-Long mừng lắm, gọi quán-chủ lấy thêm rượu, đem ra ba hồ uống hết cả ba hồ, đem ra năm hồ uống hết cả năm hồ. Cuộc rượu đương vui, chợt nghe ngoài pháp-trường chuông chống vang giới, ba người vội-vàng đứng dậy, tự trên lầu

nhảy tót xuống đất, ù té chạy ra pháp-trường, thấy quân đao-thủ sắp sửa ra tay, ba người sấn vào, đập tên đao-thủ một cái ngã quay xuống đất, liền cắt giây chọi cho Tiểu-thư, Quý-Long công lên vai mà chạy, Lý-Đức-Bảo hai tay hai thanh long đao, đi trước dẫn đường ; Triệu-Mậu-Hùng hai tay hai cái dùi đồng đi sau hộ-vệ, vừa chạy vừa chém vung tán tán, đầu rụng như sung, người thì gãy tay, người thì mất chân, còn người nào chạy thoát thì trốn cả vào thành. Khâu-công thấy vậy vừa mừng vừa lo, mừng rằng, con gái mình được sống sót ; lo rằng, lại sinh việc tây giời. Khi Quý-Long cướp được Khâu Tiểu-thư, thì Tiểu-thư chết ngất đi, ra khỏi vòng vây mới hoàn hồn, ba người cầm đầu mà chạy, kéo thẳng về Kỳ-Sơn-huyện, nghe tin Khổng Tiểu-thư đã tha cho Hồ Công-tử trốn rồi, bèn đem nhau về nhà Quý-Long, kể chuyện đầu đuôi một lượt, Quý-Mỹ-Hồng hỏi chuyện căn do, thì té ra Khâu-Mỹ-Dung thế mạng cho Tô Tiểu-thư, còn Tô Tiểu-thư thì vẫn ở với Khâu-công, các vị anh-hùng đều lấy làm kinh phục. Từ bấy giờ Khâu Tiểu-thư ở với Quý-Mỹ-Hồng, hai người kết làm chị em, còn ba vị anh-hùng rủ nhau đi tìm Hồ Công-tử.

Lại nói đến quan huyện Kỳ-Sơn có người con gái mười sáu tuổi, dung nhan tuyệt thế, tên là Khổng-Mỹ-Bình, nhân lúc buổi hầu đứng sau bình-phong, nhác trông thấy tướng-mạo Hồ Công-tử,

biết là người anh-hùng, từ bấy giờ thường thường đem lòng tư-tưởng. Một đêm giờ thức giờ ngủ, thấy Công-tử đeo ngọc-dái bước vào cửa, đến lúc mở mắt thời té ra một giấc chiêm-bao, nghĩ bụng rằng : « Dễ thường ta cùng người này có nhân-duyên hay sao ? » Đương khi nghĩ-ngợi bồi-hồi, chợt thấy liêu-hoàn là Trần-Mỹ-Cúc bước lên lầu, bèn đem giấc mộng thuật lại một lượt, Mỹ-Cúc nói :

« Vừa rồi tôi cũng mộng thấy chàng ta, không biết nhân-duyên ra làm sao, chi bằng tối mai gọi chàng ta lên lầu, hỏi xem sự-tình thế nào rồi sẽ liệu. »

Tiểu-thư gật đầu khen phải. Mỹ-Cúc nói :

« Thôi cô-nương hãy đi nghỉ »

Tiểu-thư nói :

« Bụng ta bối-rối, nào có ngủ được ! »

Mỹ-Cúc cười rằng :

« Nếu đem được Trương-Tùng lên lầu bồi tiếp cô-nương, thời ngủ hẳn được yên giấc ! »

Tiểu-thư then đỏ mặt lên mắng rằng :

« Con ranh này chỉ được nghề nói chêu người. »

Tối hôm sau cả nhà ngủ yên cả, Mỹ-Cúc lên vào trong ngục, bảo ngục-tốt rằng :

« Trương-Tùng cùng Phu-nhân có tình thân, vậy Trương-công cho đòi vào nhà trong tra xét. »

Ngục-tốt tưởng thật, giao Công-tử cho Mỹ-Cúc, Mỹ-Cúc dẫn đường đưa thẳng lên lầu, Tiểu-thư nghĩ then, lấy áo che mặt, Mỹ-Cúc đặt ghế mời Công-tử ngồi, Công-tử ngẩn người ra, không biết là thế nào, Tiểu-thư đánh bạo nói rằng :

« Thiếp là con gái Khâu-công, thấy Công-tử tướng-mạo phi thường, sẵn lòng cứu giúp, vậy Công-tử nói rõ sự tình cho thiếp nghe. »

Công-tử nghe nói, biết rằng có ý với mình, bèn đem sự tình kể hết đầu đuôi một lượt, Tiểu-thư nghe nói, nước mắt rùng rùng, Mỹ-Cúc cũng ngậm-ngùi than thở.

Tiểu-thư giắt Mỹ-Cúc vào trong phòng mà bảo rằng :

« Ý ta muốn định ước Châu-Trần với Hồ Công-tử, nhưng không nỡ tự mình nói ra. »

Mỹ-Cúc nói :

« Để tôi xin thay quyền Nguyệt-lão. »

Nói đoạn bước ra bảo Công-tử rằng :

« Cô-nương tôi mời Công-tử lên đây, là có ý muốn kết duyên tơ-tóc, vậy tôi xin ở giữa se duyên. »

Tất-Tùng từ rằng :

« Tiểu-sinh đã có thê-thất rồi. »

Mỹ-Cúc nói :

« Tài giai lấy năm lấy bảy, Công-tử không nên từ. »

Bèn thiết án cho hai người minh-thệ, Tiểu-thư sai lấy rượu đối chước, Mỹ-Cúc khóc rằng :

« Tôi hầu hạ cô-nương cũng mong trông cậy suốt đời, nay cô-nương chỉ biết phận mình mà không nghĩ đến tôi, thời tôi nhất-định không cho Công-tử đi trốn. »

Tiểu-thư cười rằng :

« Vậy thời Công-tử cho hấn làm như-phu-nhân, thiệp xin ở giữa tác hợp. »

Hai người lại làm lễ giao bài, rõ thật là : Hoa thơm vợ cả cụm, sông bao nhiêu nước cũng vừa. Bấy giờ đem rượu ra uống, tự tình đắm thắm, nhưng vẫn giữ gìn lễ nghĩa không bắt chước những thói giăng hoa. Đến canh tư, Tiểu-thư tặng cho Công-tử năm mươi lạng bạc làm tiền hành-lý, rồi mở cửa sau cho trốn ra ngoài.

Công-tử trốn thoát rồi, thầy trò Tiểu-thư lên thú thật với song-đường, vợ chồng Khổng-công nghe nói, ngăn người ra một lúc. Khổng-công mắng rằng :

« Tuồng dĩ đại này, nó làm bại-hoại gia giáo. »

Liền nắm lấy Tiểu-thư mà đánh. Tiểu-thư khóc rằng :

« Nếu phụ-thân làm tội Hồ Công-tử, thời cũng là đảng gian-thần, đến lúc họ Hồ báo thù, chắc rằng tinh-mệnh cả nhà không toàn được, huống chi hài-nhi kết duyên với Hồ Công-tử cũng không điểm nhục gì. »

Phu-nhân nghe nói có lẽ, khuyên giải Khổng-công tha cho thầy trò Tiểu-thư. Về sau có công-văn đem Trương-Tùng ra chinh pháp, Khổng-công tìm cái thầy người chết ban đêm, đem ra hành hình để che mắt thiên-hạ.

HỒ THỨ MƯỜI MỘT

Hồ-Tất-Tùng đáp cứu Lục Tiểu-thư,

Thang-Mỹ-Giáo chiêu thân Hồ Công-lử.

Phủ Quý-Châu, thôn Lục-Gia, có một người là Lục viên-ngoại, sinh được người con gái tên là Lục-Mỹ-Trinh, mới mười bảy tuổi, mặt hoa mày liễu, nhan sắc tuyệt trần, hai vợ chồng quý như hòn ngọc trên tay. Bấy giờ có một người tên là Nguyễn-Thanh chiếm giữ Ba-Sơn-trại, nhân lúc đi săn, nhác thấy Lục Tiểu-thư chơi sau vườn hoa, động lòng tham sắc, đi thẳng vào nhà viên-ngoại, nói với viên-ngoại rằng :

« Tôi đây là đại-vương ở Ba-Sơn-trại, nghe đại-nhân có một vị thiên-kim tiểu-thư, vậy tôi đến cầu thân, xin đại-nhân cho Tiểu-thư cùng tôi kết duyên Tần Tấn. »

Viên-ngoại nổi giận mắng rằng :

« Ai có hoài hồng ngâm cho chuột vọc, hoài hòn ngọc cho ngâu vầy. »

Nói đoạn bước vào nhà trong đóng cửa lại, Nguyễn-Thanh căm tức lắm, đứng dậy về trại, điếm 500 lâu-la, mở cờ rong trống, kéo thẳng đến Lục-Gia-thôn, Nguyễn-Thanh sắm-sửa lịch-sự, làm ra dáng tân-

lang, nhưng người sấu không thể che được, tóc đỏ như lông bò, râu cứng như chổi sể, mũi tẹt, môi dày, mặt giồ, mắt toét, trông chẳng khác gì quỷ-sứ nhà giời.

Viên-ngoại biết rằng Nguyễn-Thanh tất đem quân đến cướp con gái mình, đã gọi hết người trong xóm đến phòng-bị, nào sào gậy, nào giáo mác, người thì rờn rợn : « Minh tôi địch nổi trăm người. » Kẻ thì rờn rợn : « Nếu nó đến thì tôi bằm nhỏ nó ra cám. » Người nào cũng nói một tác đến giời, chợt nghe Nguyễn-Thanh kéo quân đến, ai nấy đều thất đảm kinh hồn, người thì chui vào chuồng lợn, người thì dậm nhào xuống ao, người thì ra lạy như bồ củi, viên-ngoại thấy vậy kêu khóc vang giời, Nguyễn-Thanh xuống ngựa nói rằng :

« Viên-ngoại bắt tất phải kinh hãi, ta đến đây cốt để đón Tiểu-thư đưa về trại, chứ tiền bạc thì ta không thèm. »

Viên-ngoại không nghe, lại mắng chửi Nguyễn-Thanh một hồi. Nguyễn-Thanh thúc quân vào phòng, bắt lấy Tiểu-thư đem về trại, vợ chồng viên-ngoại không sao được, khóc lóc như mưa.

Nguyễn-Thanh cướp được Lục Tiểu-thư đưa vào động-phòng, Tiểu-thư khóc rằng :

« Song thân ơi ! Hải-nhi thà chịu chết, chứ không chịu nhục, kiếp này chắc không được thấy mặt song-thân nữa ! »

Nguyễn-Thanh nói :

« Mỹ-nhan ơi ! Mỹ-nhan cùng ta kết duyên, ăn đồ cao lương, mặc đồ gấm vóc, vàng bạc châu báu chẳng thiếu thứ gì, rồi ta làm lên Đế-vương, thời mỹ-nhan được làm Hoàng-hậu, can gì mà thương khóc cho khổ thân. »

Tiểu-thư mắng rằng :

« Cứ lại muốn đọ với tiên, quạ khoang lại muốn sánh với phượng-hoàng, thôi mày đừng to-tưởng hão nữa. »

Nguyễn-Thanh vừa truật vừa dô, Tiểu-thư nhất định không nghe.

Lại nói đến Hồ Công-tử, từ khi ở Kỳ-Sơn trốn thoát ra ngoài, đi đến địa giới Qui-Châu thời giờ đã tối rồi, gõ cửa nhà Lục viên-ngoại, xin vào ngủ nhờ một tối, Viên-ngoại sai mở cửa cho vào, trông thấy tướng mạo Công-tử, biết là người anh-hùng, bèn sai làm rượu khoản đãi, hai vợ chồng Lục viên-ngoại lay mà khóc rằng :

« Tôi có một chút con gái, bị tặc-tướng là Nguyễn-Thanh cướp đem về trại, nhờ Tướng-quân cứu cho thời lão-phu được đội ơn lắm. »

Tất-Tùng nghe nói bèn rót rượu ra uống, đánh một hơi hết cả hồ rượu, tức khắc đứng dậy cầm thương lên ngựa, bắt người dẫn đường đi thẳng vào Ba-Sơn-trại.

Khi Tất-Tùng đi đến nơi, cứ lảng-lặng nhẩy qua nóc nhà mà vào, lẳng tai nghe thấy Nguyễn-Thanh đương dô-dành mà Tiểu-thư thoi vừa khóc vừa mắng, bèn đập cửa sấn vào, quát rằng :

« Quân gian-tặc này to gan thật, dám ức-hiếp con gái người ta, tội người đáng chết. »

Nói đoạn, liền đánh cho một cùn. Nguyễn-Thanh giật mình, vội-vàng chạy xuống thêm lấy thương ra chống cự, hai người đánh nhau một hồi, Nguyễn-Thanh bị cùn đánh giữa đỉnh đầu, vỡ óc ra mà chết, quân lâu-la thấy chủ-tướng chết rồi, đều van lạy xin tha mệnh, Tất-Tùng tha cả cho về nhà an-nghiệp, còn những đàn-bà con gái bị bắt khi xưa, cũng tha cho dâu về đấy, thu hết vàng bạc châu-báu, rồi cho mớ lửa đốt sạch sơn-trại, sai người vục Tiểu-thư lên ngựa giở về, khi về đến nơi, viên-ngoại thụp xuống lạy tạ và hỏi họ tên, Tất-Tùng nói :

« Tiểu-sinh họ Hồ tên Tất-Tùng con thứ năm Hồ Quốc-công. »

Viên-ngoại nói :

« Nay Công-tử đã cứu được con gái lão-phu, vậy lão-phu xin đem nó dâng Công-tử. »

Tất-Tùng từ chối hai ba lần, nhưng viên-ngoại cố tình quuyến-luyến, bèn cùng với Lục Tiểu-thư làm lễ thành-thân, ở lại ba ngày rồi từ-biệt đi Vân-Nam.

Ở Kim-Tỏa-sơn có một vị nữ-anh-hùng tên là Thang-Mỹ-Giảo, nguyên là dòng-dôi Thang-Hòa, chỉ vì phụ-thân chết oan, nên cùng với mẹ và anh chiếm cứ sơn-trại, bấy giờ mẹ và anh đều tạ-thế rồi, Thang Tiểu-thư thay giữ binh-quyền. Khi Hồ-Tất-Tùng đi gần đến chân núi, thấy trên núi có bay pháp-phới, liền đứng dừng lại ngắm xem phong-cảnh, chợt thấy quân lâu-la thét rằng :

« Đại-vương ta có lệnh, ai đi qua phải nộp tiền mãi-lộ, nếu không có tiền thời phải nộp thủ-cấp. »

Tất-Tùng cười rằng :

« Chúng bay bảo đại-vương chúng bay xuống mà nộp thủ-cấp cho ta, kéo ta đánh thốc lên núi thời lại uổng mạng như Nguyễn-Thanh. »

Quân lâu-la vội-vàng vào báo, Thang Tiểu-thư nổi giận, sắm-sửa nhung-trang, đầu đội mũ châu-quan, mình mặc áo chiến-bào, tay tả cầm cung, tay hữu cầm tên, lưng đeo cái túi lột báo, trong túi có khỏn-trương-thắng và nhiếp-hồn-đái, mặt hoa da phấn, mắt phượng mày ngài, ngồi trên mình ngựa, chẳng khác gì một vị thiên-tiên giáng thế.

Tiểu-thư đem quân xuống dưới núi, thấy Tất-Tùng phong-lưu tuấn-nhã, cứ liếc mắt trông trộm, đến nỗi ngày cả người ra, nghĩ bụng rằng : « Nếu

được cùng với người này chẵn loan gối phượng, thời cũng phỉ nguyện một đời. » Bèn thổ-thể nói rằng :

« Dám hỏi Tướng-công họ tên là gì? Nếu Tướng-công không hiềm xấu-xa, thời thiếp xin hầu-hạ chẵn gối. »

Tất-Tùng mắng rằng :

« Con gái dám đi làm giặc, lại còn ve vãn đàn-ông, không biết liêm-sỉ, thà rằng xuống ngựa mà chết đi cho rồi. »

Tiểu-thư vừa thẹn vừa giận, múa đao xông lại đánh, Tất-Tùng dơ thương ra cự, càng đánh càng hăng, năm sáu mươi hiệp chưa phân thắng phụ, Tiểu-thư lấy khồn-tướng-thăng tung lên trên không, lăm-băm đọc câu thần-trú, Tất-Tùng hoa mắt ngã ngựa, quân lâu-la sấn lại bắt trời dải về trại.

Tiểu-thư về trại thét tả hữu đem chém, nhưng ngầm sai một người ti-tướng giả cách đứng dậy can, Tiểu-thư bèn đến gần Tất-Tùng mà bảo rằng :

« Nếu muốn tha thời phải bằng lòng kết duyên Tần-Tấn. »

Tất-Tùng nghĩ bụng rằng : « Tiểu-thư tài sắc lưỡng toàn, kết duyên với ta cũng là xứng đáng và ngày sau có thể giúp ta được một tay. » Bèn đáp lại rằng :

« Tiểu-thư tha mệnh thời xin bằng lòng. »

Tiểu-thư mừng lắm, liền cỡi trời cho Tất-Tùng rồi mời vào nhà trong, hai bên cùng kể họ tên, tự-tình than thở, sai thiết án làm lễ thành-thân.

Sáng hôm sau, cơm nước xong rồi, Tất-Tùng từ-biệt đi Vân-Nam, Tiểu-thư nói :

« Thiếp có một thanh đao rất quý, có tài giết quái trừ yêu, nếu có ai mưu hại mình, thì thanh đao tự-nhiên rung động, gọi là bích-hà-đao, thiếp xin tặng cho Công-tử đem hộ thân. »

Nói đoạn, liền đưa đao cho Công-tử, vợ chồng ân-cần từ-giã nhau rồi gạt nước mắt lên đường.

HỘI THỨ MƯỜI HAI

Hồ Công-tử trừ quái thành thân.

Mục Nguyên-súy chiêu binh dẹp loạn.

Khi bấy giờ Nghiêm-Bình-Trực âm mưu thoán vị, định đem binh các tỉnh về vây hoàng-thành. Mục Nguyên-súy ở Nam-Kinh, chiêu binh mãi mã, sắp cất quân về hoàng-thành trừ gian tặc. Hồ-Tất-Tùng nghe tin như vậy, muốn cùng với biểu-huynh khởi nghĩa báo thù, cho nên nóng nảy đi ngay, khi đến Tùng-Lâm, chợt thấy một người rữ tợn ở trong bụi nhày ra, sai gia-dinh giữ lấy ngựa rồi nắm lấy Tất-Tùng kẹp vào nách đem thẳng về nhà, đặt ngồi trên ghế, chẳng nói năng chi cả. Tất-Tùng ngạc-nhiên, không hiểu là ai, cũng không biết sự thế thế nào.

Nguyên người ấy là Hắc-sát-thần hạ giới, tên là Cát-Đồng, cũng là dòng-dôi công-thần, chỉ vì phụ-thân bị gian tặc làm hại chết oan, cho nên đem mẹ và em gái vào ở Tùng-Lâm. Người em gái tên là Cát-Mỹ-Trần, nhan sắc tuyệt trần, bị yêu quái chiếm-miên, phù phép nào chữa cũng không khỏi. Hôm trước Cát-Đồng đánh nhau với yêu-tinh suýt nữa bị nó đánh chết, đêm mộng thấy thần bảo rằng : « Ngày mai có một người cưỡi ngựa cầm thương đi qua, tên là Hồ-Tất-Tùng, đón người ấy

về nhà thời trừ được yêu quái ». Bởi vậy Cát-Đồng đợi suốt một ngày, chợt thấy Tất-Tùng đi đến nơi, hình dáng hệt như người trong mộng, Cát-Đồng tinh khi thô-mãng. cho nên kẹp vào nách đem về, để ngồi trên ghế, rồi vào nhà trong làm rượu khoản-đãi. Ấy may Tất-Tùng cũng có vũ-nghệ, nếu người khác thời bị kẹp chết rồi.

Một lúc Cát-Đồng chạy ra hỏi rằng :

« Đại-huynh có phải là Hồ-Tất-Tùng không ? »

Tất-Tùng nói :

« Sao đại-huynh lại biết tiện-danh tiểu-đệ ? »

Cát-Đồng bèn đem việc thần-mộng kể lại một lượt ; Tất-Tùng thấy vậy cũng nói thánh rằng :

« Khi trước Trương tiên-sư cũng truyền phép cho tiểu-đệ, nào măng-sà, nào hồ-tinh, dầu ba đầu sáu tay, tiểu-đệ cũng trừ được hết. »

Cát-Đồng mừng lắm, sai đốt đèn, bày tiệc rượu, hai người đối ẩm đàm tâm.

Đương khi chén thù chén tạc, chợt thấy gió thổi đánh ào một cái, Cát-Đồng giật mình nói rằng :

« Bất trị rồi, yêu-tinh nó đã đến rồi ! »

Tất-Tùng cũng có ý kinh hãi, nghĩ bụng rằng : « Cát-Đồng sức khỏe như vậy mà còn thua yêu-tinh, huống chi là ta, biết vậy thời trước ta đừng nói thánh cho xong ! » Lại nghĩ rằng : « Khi Thang Tiểu-thư tặng ta thanh đao, có nói rằng đao ấy trừ

được yêu quái, ta thử thí nghiệm xem thế nào, nếu có thua cũng đành liều tinh-mệnh với nó chứ gì!» Bụng nghĩ như vậy, bèn rút dao cầm lăm lăm trong tay, chợt thấy một người học-trò, my thanh mục tú, tay cầm quạt lông, sắp sửa bước vào phòng Tiểu-thư. Tất-Tùng quát rằng :

« Yêu-quái đừng có trốn lên giờ. »

Lại thấy gió đánh ào một cái thời yêu-tinh biến hình thành ra đầu bằng cái chum, miệng bằng cái chậu, lè lưỡi dài ba thước, nhe nanh như răng bừa, hai mắt lóng lánh như đôi đèn bóng, thò sáu tay ra chực bắt hồn người, Tất-Tùng sợ hết vía, liền cầm dao chém một nhát, thấy mất cả dao lẫn yêu-tinh, chỉ còn chuôi dao nắm khur-khur trong tay, càng nghĩ càng run cầm-cập, cầm chuôi dao đánh vung một hồi, đồ-dạc mâm bàn tan ra như cám.

Cát-Đồng thấy vậy, chạy ra ôm lấy Tất-Tùng. Tất-Tùng hoảng-hốt tưởng là yêu-tinh bắt mình, chẳng còn hồn vía nào nữa, lúc ngoảnh lại thời té ra Cát-Đồng, bèn hỏi rằng :

« Cớ sao lại ôm lấy tiểu-đệ ? »

Cát-Đồng nói :

« Nếu không cản lại để đại-huynh đánh vung một lúc nữa, thời cửa nhà cũng tan ra ro. »

Tất-Tùng đốt đèn đi tìm dao vừa bước ra khỏi cửa thấy một con trăn đứt làm hai đoạn, mà thanh

đao rơi ở dưới đất, vừa sợ, vừa mừng, bèn nhặt lấy dao tra vào túi rồi kêu to lên rằng :

« Cát-huynh ra mà xem, tiểu-đệ đã chém được yêu-tinh rồi. »

Cả nhà vôi-vàng chạy ra xem, ai trông thấy cũng lắc đầu lè lưỡi, Cát lão-mẫu mừng lắm, sai làm rượu ăn mừng, chưa kịp uống rượu chợt nghe tiếng thét như sấm, đẩy cửa đánh thình một cái, có một người hung-tợn bước vào, lại tưởng là yêu-quái, cả nhà đều sợ thất kinh. Tất-Tùng cầm đao toan chém, thời bị đập lằm xuống đất, Cát-Đồng vác côn ra đánh, thời bị cướp mất côn, hai người vừa chạy vừa ngoảnh lại thời thấy người ấy bung miệng cười khanh-khách, mới biết không phải là yêu-tinh.

Nguyên người ấy họ Khang tên là Trung tức là biểu-huynh Hồ-Tất-Tùng, mình cao hai trượng, sức địch muôn người, phụ-thân làm quan tại kinh, thấy Nghiêm-tặc lộng quyền, cáo lão về ẩn, Khang-Trung đi giấu song thân, định về kinh giết chết Nghiêm-Bình-Trực, khi qua Tùng-Lâm thời giờ đã tối rồi, bèn đập cửa nhà Cát-Đồng vào ngủ nhờ, thấy hai người sợ hãi tưởng mình là yêu-quái, cho nên bật nực cười, Khang-Trung kể họ tên một lượt, Tất-Tùng mừng lắm nói rằng :

« Tưởng ai, chẳng hóa ra biểu-huynh. »

Cát-Đồng cũng kể họ tên cho Khang-Trung nghe. Khang-Trung hỏi rằng :

« Vì có gì các anh tưởng tiểu-đệ là yêu-quái ? »

Cát-Đồng đem việc tiểu-muội kể lại một lượt, ba người bèn kết bái làm anh em, đồng-tâm tiểu trừ gian-tặc, Cát lão-mẫu thấy Tất-Tùng tướng mạo anh-hùng, xin đem Cát Tiểu-thư kết duyên tơ tóc, Tất-Tùng nhất định từ chối, Khang-Trung nói :

« Nhân-duyên tiền định, hiền-đệ không nên từ, ngu-huynh xin ở giữa tác-hợp. »

Hai người bèn làm lễ giao bái hoa chúc động-phòng. Sáng hôm sau cơm nước xong rồi, Hồ-Tất-Tùng đem việc Tô-Mỹ-Anh thuật lại cho hai người nghe, và nói rằng :

« Tiểu-đệ muốn đến Vĩnh-Xương nói với nhạc-phụ cứu mệnh cho Tiểu-thư. »

Khang-Trung nói :

« Tô đại-nhân cũng cáo quan về rồi. »

Tất-Tùng nói :

« Vậy thời anh em ta hãy về Kim-Tỏa-sơn, rồi sau sẽ liệu. »

Nói đoạn, ba người cùng đứng dậy lên đường. Mới đi được mấy bước, chợt thấy Lý-Đức-Bảo, Triệu-Mậu-Hùng và Quỳ-Long ở Tùng-Lâm chạy ra, Tất-Tùng vội-vàng xuống ngựa hỏi rằng :

« Quý-huynh đưa thư đến Hán-Trung, sự thế thế nào ? »

Quý-Long đem việc Khâu Tiểu-thư thế mạng và anh-hùng đánh tháo, kể lại một lượt. Tất-Tùng mừng lắm. Khang-Trung, Cát-Đồng cũng xuống ngựa chào vái, đều kể họ tên, rồi cùng đem nhau lên Kim-Tỏa-sơn. Khi gần đến nơi Thang Tiểu-thư đem quân nghênh tiếp, làm tiệc khoản-dãi, hôm sau chỉnh-tề binh mã, kéo thẳng về Yên-Kinh.

Khi bấy giờ Nghiêm-Bình-Trực đem binh mã chín tinh, vây kín Hoàng-thành, cử Phạm-Bảo làm Nguyên-súy, Trương-Đức làm Tổng-binh. Nghiêm-Bình-Trực ở trung-quân, tiếm nghi-vệ Thiên-tử, vua Thánh-Hòa nghe tin khóc rằng :

« Cả triều không có ai là trung-thần nghĩa-sĩ hay sao ? »

Hoàng-hậu nói :

« Hôn-quân tin dùng gian-tặc, giết hại trung-lương, đến nỗi gây vạ tày giờ, cho thế mới đáng kiếp ! »

Hoàng-thân quốc-thích đều ngồi bó tay, không có mưu kế gì lui được quân giặc.

Lại nói đến Hồ-Tuấn-Sinh nghe tin Mục Nguyên-súy yết bảng chiêu hiền, bèn cùng với anh vợ là Tiền-Cảnh-Long, gia-bộc là Hồ Đĩnh đem nhau đến Giang-Nam đầu quân. Khi đến viên-môn lại gặp Tiền-Hồ, hai thầy-trò xuống ngựa chào vái, Tiền-Hồ

quên mất không biết là ai, Hồ-Đình bèn đem việc cứu mệnh trong rừng kể lại một lượt. Tiền-Hồ mừng lắm, bốn người đưa danh-thiếp tình-nguyện đầu quân. Mục Nguyên-súy cho đòi vào, thấy bốn người uy-phong lẫm-liệt, bèn cho Tiền-Hồ làm tiên-phong, Hồ-Đình làm hậu-đội, Tuấn-Sinh, Cảnh-Long làm tả-hữu-dực, điếm năm vạn binh kéo cờ lên đường, gần đến Yên-Kinh, thấy binh mã Nghiêm-tặc vây kín hoàng-thành. Nguyên-súy truyền lệnh cách thành bốn mươi dặm hạ trại. Sáng hôm sau cho Tiền-Hồ ra khêu chiến. Phạm-Bảo sai Dương-Tất-Tùng đem ba vạn binh ra chống cự, đánh nhau được ba mươi hợp, Dương-Tất-Tùng bị Tiền-Hồ đánh chết ở trận tiền. Trương-Đức thấy vậy, tể ngựa ra đối địch, Tiền-Hồ cự nhau với Trương-Đức hơn ba mươi hợp, thế không địch nổi, Tuấn-Sinh, Cảnh-Long, Hồ-Đình ba tướng đều kéo quân ra đánh giúp Tiền-Hồ. Trương-Đức bị thua chạy về dinh, cheo miễn-chiến-bài, bọn Tuấn-Sinh cũng thu binh về trại.

HỒI THỨ MƯỜI BA

Trừ gian-tặc quần hùng hiệp-lực

Thụ cáo-phong cứu mỹ đoàn-viên

Các vị anh-hùng ở Kim-Tỏa-sơn chỉnh-tề binh mã suy tôn Thang Tiểu-thư làm Nguyên-súy, Tiểu-thư lên Ngân-Loan-diện điều binh khiển tướng, cho Khang-Trung làm tiên-bộ-tiên-phong, Cát-Đồng làm Tả-hữu-dực, Hồ-Tất-Tùng lĩnh trung-quân, Triệu-Mậu-Hùng, Lý-Đức-Bảo lĩnh hậu-quân, Quý-Long làm tiên-hậu-cứu-ứng ; bắn ba phát súng, kéo quân lên đường. Khi gần đến kinh-thành, thấy phía trước có dinh trại nghiêm-chỉnh, Khang-Trung bảo Tất-Tùng rằng :

« Hiền-dệ thử đến hỏi xem binh mã nào ? »

Tất-Tùng nghe nói đi thẳng đến trước dinh. Hay đầu hôm ấy Hồ-Đình đóng quân trước cửa dinh, Tất-Tùng trông thấy liền hỏi rằng :

« Có phải Hồ-Đình đó không ? »

Hồ-Đình trông ra thấy Tất-Tùng cũng hỏi rằng :

« Ai hỏi đó, có phải Ngũ-công-tử đó không ? »

Tất-Tùng nói :

« Phải, phải, sao nhà người lại đến chốn này ? »

Hồ-Đình nói :

« Cả nhà bị nạn, Thái-quân giao chức cho tiện bộc đem tiểu-tướng-công đi tránh nạn. »

Tất-Tùng hỏi :

« Tướng-công ở đâu ? »

Hồ-Đình nói :

« Hiện ở trong dinh, để tiện-bộc vào báo tin. »

Nói đoạn liền chạy vào nói với Tuấn-Sinh, Tuấn-Sinh vội-vàng ra nghênh-tiếp, Tất-Tùng ôm lấy Tuấn-Sinh mà khóc rằng :

« Cháu ơi ! Chú tưởng cháu cũng bị nạn rồi ! Biết đâu ngày nay lại gặp cháu ! Cách biệt chín năm giờ, không ngờ cháu đã trưởng thành như vậy, gia-tình không kể xiết được, hãy hỏi trong dinh này ai là chủ-tướng ? »

Tuấn-Sinh nói :

« Mục Nguyên-súy ở Nam-Kinh, khởi binh về trừ gian-lặc. »

Tất-Tùng nói :

• « Vậy thời mau mau vào báo tin, có các tướng đến đầu quân hiệp lực. »

Hồ-Đình vào bẩm với Nguyên-súy. Mục Nguyên-súy mừng rỡ vô cùng, thân-hành ra nghênh-tiếp. Hỏi đến họ tên các tướng thời đều là con cháu vương hầu, Nguyên-súy sai làm tiệc khoản-đãi. Các tướng đương ngồi ăn tiệc, chợt có thám-tử vào báo rằng :

« Nghiêm-Binh-Trực khởi năm mươi vạn binh và năm mươi viên chiến-tướng đến đánh trại ta. »

Khang-Trung nổi giận bầm răng :

« Dầu có đến năm mươi con mãnh-hồ, anh em chúng tôi cũng lấy được dầu đem nộp Nguyên-Súy, huống chi là năm mươi viên chiến-tướng. »

Nguyên-súy mừng nói rằng :

« Các vị anh-hùng hiệp lực tiêu-trừ gian-lặc thời là hồng-phúc của triều-đình. »

Tiệc rượu tan rồi, các tướng đều lên ngựa ra trận. Đội thứ nhất là Trại-Kim-Cương Khang-Trung, đội thứ hai là Hắc-Sát-thần Cát-Đồng ; đội thứ ba là Trại-Trương-Phi Quý-Long, đội thứ tư là Trại-Mãnh-Hồ Hồ-Tất-Tùng, đội thứ năm là Thủy-Đồ Long Lý-Đức-Bảo, đội thứ sáu là Ba-Sơn-Hồ Triệu-Mậu-Hùng ; đội thứ bảy là Kim-Tỏa-sơn đại-vương Thang Tiều-thư ; nào cung kiếm, nào đao thương kéo cả ra một lượt, quân giặc cứ không nổi, người chết như rạ, đầu rụng như sung, máu chảy thành sông, xương chất thành núi, chết mất hơn bốn mươi viên chiến-tướng, Nguyên-súy là Phạm-Bảo bị chém ở trước trận, Khang-Trung và Hồ-Tất-Tùng bắt sống được Nghiêm-Binh-Trực, Trương-Đức giải về kinh.

Hoàng-thân, quốc-thích ở trên thành, thấy quân giặc bị thua mà không biết quân nào đến cứu, vội vàng vào tàu với Thiên-Tử. Thiên-Tử mừng-rỡ vô cùng, truyền chỉ mở cửa thành nghênh-tiếp. Mục

Nguyên-súy dẫn các tướng vào bệ-kiến, Thiên-Tử bước xuống thêm, cầm lấy tay các tướng mà yên-ủi rằng :

« Vì Trâm bất minh tin gian-tặc, đến nỗi gây nên vạ này, nếu không có chư-khanh hiệp lực trừ gian thời giang-sơn nhà Đại-Minh về tay Nghiêm-tặc mất ! »

Hồ-Tất-Tùng qui tâu sự-tình oan-uổng một lượt, Thiên-tử truyền chỉ đem Nghiêm-Binh-Trực, Trương-Đức-chu-di cứu-tộc, lấy thủ-cấp tế diện tiên-phần họ Hồ, còn những người về đảng gian-thần đều đem ra pháp-trường trăm quyết.

Thiên-tử truyền cho Lê-bộ thiết-yến khoản-dãi công-thần, phong cho Mục-Cồn làm Thái-sư, Khang-Trung làm Binh-nghiêm-công, Cát-Đồng làm Cửu-môn Đê-đốc, Quý-Long làm Trấn-diện Đại-tướng-quân, Lý-đức-Bảo làm Bình-trương-hầu, Triệu-Mậu-Hùng làm Tam-quan Tổng-binh, Tiền-Cảnh-Long làm Đô-ngự-sử, Tiền-Hồ làm Uy-vũ Đại-tướng-quân, Hồ-Đình làm Bảo-chủ Đại-nguyên-súy, Hồ-Tất-Tùng tập tước Binh-nghiêm Hộ-quốc-công thăng tam cấp, Hồ-Tuấn-Sinh làm Thiên-hạ Đô-tuần-án, nan cho kim-bài, thượng-phương-kiếm, được phép tiền trăm hậu tấu, lại truyền chỉ cho Công-bộ sửa-sang cung phủ cho các vị công-thần ; các tướng lay tạ giở ra, đều sai người đi nghênh-tiếp gia-quyển.

Thang Tiểu-thư thấy mình không được phong, bảo Tất-Tùng rằng :

« Thiên-tử phong công-thần mà không hỏi gì đến thiếp, thực là vô ân. »

Tất-Tùng nói :

« Chắc thế nào cũng được dự cáo-phong. »

Được ít lâu Quách đại-nhân đưa mẹ con Địch Tiểu-thư về kinh, kể đến các vị Phu-nhân đều lục-tục về dần, Địch Tiểu-thư nắm lấy tay Tất-Tùng mà khóc rằng :

« Từ khi lang-quân tránh nạn, thiếp đã có thai, mù dầu lại bắt ra tiếp khách, thiếp cùng liễu-hoàn là Nguyệt-Hồng đem nhau đi trốn, đến Tiên-Đường-giang thời sinh-hạ hài-nhi, vì sợ mù dầu theo kịp nên phải bỏ hài-nhi mà tháo thân, không may Nguyệt-Hồng bị quân giặc giết chết, thiếp nằm chết ngất ở cạnh bờ sông, nhờ Bạch ngư-ông cứu đem xuống thuyền, còn như hài-nhi nhờ được Quách đại-nhân bắt được đem về, đi tìm vú sữa, ngư-ông đưa thiếp vào ở vú, mẹ con lại được gặp nhau, từ bấy giờ nương thân ở Quách-phủ, thắm-thoắt hài-nhi đã chín tuổi rồi, tình cảnh ấy kể sao cho xiết. »

Tô-Mỹ-Anh cũng tỏ bày sự-tình rất là thảm-thiết. Trong chín người thời Địch-Mỹ-Vân Tô-Mỹ-Anh gian-truân hơn cả, còn như Quý-Mỹ-Hồng, Khâu-Mỹ-Dung tuy rằng khi trước chưa đính ước hôn-nhân, nhưng một người thế mạng cho Tô Tiểu-thư, một

người phụng-dưỡng Hồ Công-tử, tình sâu nghĩa nặng, cho nên cũng ký-thác chung thân.

Các vị Phu-nhân đương ngồi tự-tĩnh than thở, chợt thấy cung-nga, thái-giám phụng chỉ đem hoa-trâm, châu-quan, ngọc-dái, phong cho chính-phối Phu-nhân, các vị Phu-nhân hỏi Hồ-lang rằng :

« Ai là chính-phối, nên thụ cáo-phong ? »

Tất-Tùng nói :

« Tùy ý các vị Phu-nhân sắp đặt. »

Các vị không ai dám nói, sau có một người nói rằng :

« Địch cô-nương thành-hôn trước nhất, đã gian-truân lắm vẻ, lại sinh được hài-nhi, vậy thời Địch cô-nương thụ cáo-phong là phải. »

Địch-Mỹ-Vân nhất-định từ chối, nhường cho Tô-Mỹ-Anh, chín người cứ nhường lẫn nhau không ai dám nhận. Thái-giám lại đem về tâu rõ sự-tình với Thiên-tử. Thiên-tử cùng Hoàng-hậu nghe nói lấy làm kỳ-ngộ, truyền chỉ cho Hộ-quốc-công dẫn chín vị phu-nhân vào cung kiến-giá. Khi vào đến nơi, phủ-phục trước sân rộng, vợ chồng mười người, chẳng khác nào thần tiên giáng thế. Thiên-tử phán rằng :

« Trẫm phong cho Địch Tiểu-thư làm chính-phối còn thời đều là nhất-phẩm-phu-nhân, không phân biệt hơn kém gì cả, »

1° Địch - Mỹ - Vân làm Song-Cáo nhất-phẩm phu-nhân.

2. Tô - Mỹ - Anh làm nhất - phẩm Băng - Tâm-phu-nhân

3. Quỳ - Mỹ - Hồng làm nhất - phẩm Tiết - Nghĩa-phu-nhân.

4. Khổng - Mỹ - Bình làm nhất - phẩm Khiết - Tinh-phu-nhân.

5. Khâu - Mỹ - Dung làm nhất - phẩm Trại - Trọng-phu-nhân.

6. Trần - Mỹ - Cúc làm nhất - phẩm Thiện - Ngòn-phu-nhân.

7. Lục - Mỹ - Trinh làm nhất - phẩm Thư - Các-phu-nhân.

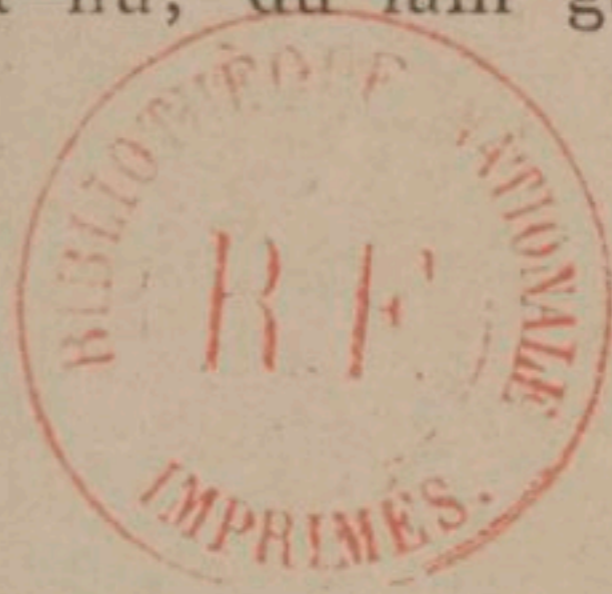
8. Thang - Mỹ - Giảo làm nhất - phẩm Nữ - Khôi-phu-nhân.

9. Cát - Mỹ - Trân làm nhất - phẩm Tháo - Liệt-phu-nhân.

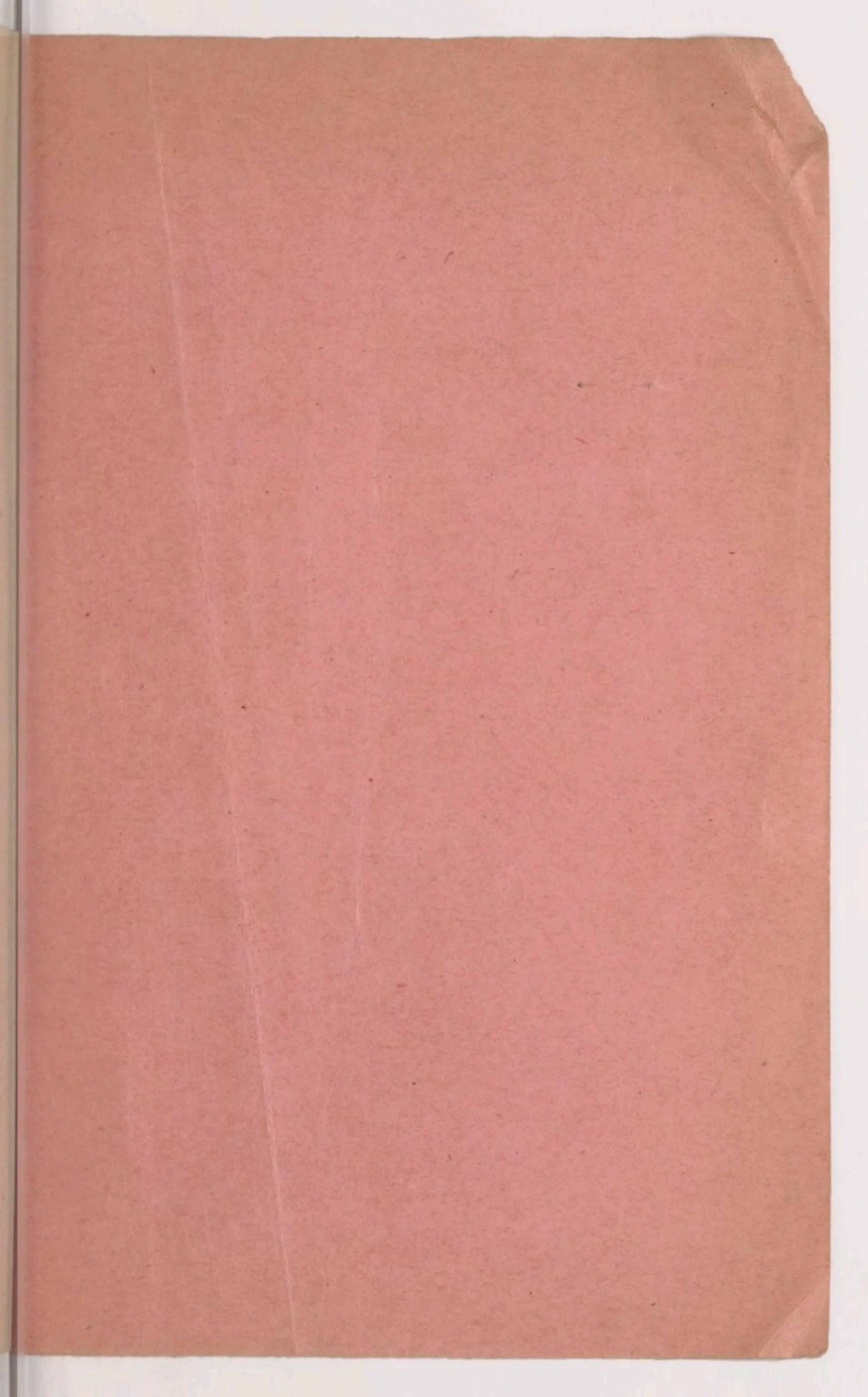
Chín người lạy tạ hoàng-ân, Hoàng-hậu lại ban cho vàng bạc châu báu không biết bao nhiêu mà kể. Thiên-tử thân đề Cửu-Mỹ-đồ cheo trước phủ Hộ-quốc-công, lại truyền cho ai có ân oán với họ Hồ đều cho báo đền.

Hứa Tri-huyện thăng Tổng-đốc, Tiền Tri-huyện thăng Thị-lang, Khổng Tri-huyện, Tô Tri-huyện và Khang đại-nhân, đều được thăng quan tiến chức.

Hồ-Tuấn-Sinh đưa Tống viên-ngoại vào dưỡng-lão-viện. Hồ-Tất-Tùng đón Quách đại-nhân và Bạch ngư-ông về phụng dưỡng chung thân, vợ Hồ-Đình là Hải-Đường, liêu-hoàn là Nguyệt-Hồng cùng với Tống-Thúy-Anh đều được lập miếu phụng sự, thưởng cho Chu-Thống nghìn lạng vàng, còn như mụ dẫu ở Bát-Tiên-viện, cùng là chị dâu Địch Tiểu-thư, kế-mẫu Tô Tiểu-thư, đều phải tội chết, lại truy-phong cho các vị trung-thần bị hại khi xưa. Từ bấy giờ nhà họ Hồ con cháu thịnh vượng, phúc lộc lâu dài, anh-hùng liệt-nữ, đủ làm gương soi cho muôn đời.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Signal légal

Le Directeur de l'Imprimerie officielle - Hanoï
à Monsieur le Président Supérieur du Bankin
Bisage exact de mille exemplaires
Hanoï le 14 avril 1924

